

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

15. ČERVENCE 2012

Z obsahu:

Modlitba chvály a díků
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. června 2012
- strana 2 -

Na misiích mezi Indiány
Alexa Gaspariová
- strana 4 -

Spiritualita
sv. Kašpara Bufalo
(2 - dokončení)
P. Beniamino Conti CPPS
- strana 6 -

Rok 1941:
„To nejsou skuteční lidé!“
A rok 2012?
Reinhold Ortner
- strana 7 -

Odbourat muže a ženu
Tiché prosazování
marxistické ideologie
v 21. století
- strana 8 -

Záleží na lásce
Christa Meves
- strana 9 -

Mluvit jasně
o otázkách sexu
Alain Bandelier
- strana 10 -

Duchovní uzdravení
Lurdech
Maurice Caillet
- strana 11 -

*„Ať Tě chválí, Pane, všechno, co jsi stvořil.“
(Sv. František z Asissi)*

Editorial

Když Pán Ježíš rozehnal dvojice svých učedníků na první apoštolskou cestu, mezi uloženými úkoly na prvním místě uvedl vyhánění zlých duchů a vybavil je k tomu také potřebnou mocí. V tom se shodují všichni tři synoptikové. Hlásání Božího království totiž předpokládá, aby byl z míst i z lidí vyháněn zlý duch. Tam, kde jeho hlasatelé narazí na odpor, setkají se s lidmi, kteří se příliš oddali ďáblu, proto nebudou hodni, aby na nich spočinul požehnaný pokoj. Právě oni také budou vystupovat aktivně proti hlasatelům Božího království. Taková místa však čeká přísný Boží trest. Sodomě bude lehceji než jim!

Vyhánění zlých duchů bylo nedílnou součástí působení Božího Syna. „Procházel celou Galileji a vyháněl zlé duchy.“ Moc a působení zlých duchů představovaly podstatnou část i příčinu soužení, kterým trpěl tento lid.

I nová evangelizace má co do činění se starým nepřítelem. Aby se otevřela mysl a srdce lidí pravdě, je třeba nejdříve je vymanit z bezprostředního vlivu Zlého. Slouží k tomu modlitba, půst neboli přísný sebezápor, slouží k tomu i svátostiny. Schopnost a ochota používat tyto prostředky patří ke kvalifikaci apoštola stejně jako široké a hluboké znalosti. Pán se na své veřejné vystoupení chystal čtyřicetidenním přísným postem a modlitbou. Bez takové výzbroje není možno vrazit proti ďáblu. Při všem apoštolském působení musíme mít na paměti, že vlastním smyslem evangelizace je především vysvobodit člověka z moci zlého ducha. K tomu je třeba ustavičně si vyprošovat potřebnou sílu a čistotu srdce. K tomu nám Bůh skrze svého Syna a jeho Ducha svěruje svá tajemství a dává potřebné prostředky.

Ďábel se naproti tomu všemožně snaží zbavit se působení této božské moci. Protože proti ní

přímo nic nezmůže, snaží se dosáhnout toho, aby tato moc proti němu nebyla uplatňována, aby se na něho pokud možno zapomnělo, aby se z povědomí služebníků evangelia vytratilo přesvědčení o jeho nebezpečnosti a škodlivosti. Chce vytvořit dojem, jako by se obrátil, dal se na pokání a svou záškodnickou činnost nahradil dokonce plodnou spoluprací. Schoval se např. už před stáletími za utajenou organizaci svých horlivých spolupracovníků. Jeho prolhanost jim nabídla velkoryse a s velkou podlostí: Spojte se se mnou, a já vám dám zvláštní vědění a moc, kterou vám ani Bůh nedal a kterou nikdo jiný nemá.

Když se nyní vrátíme k vynádní paní Markéty v minulém čísle Světla, zjistíme jednu nápadnou podobnost: Mistryně reiki se dopracovala k formulím, symbolům a zaklínadlům, jak si podrobit a osvojit magickou moc. Co jiného jsou zednářské symboly, obřady a stupně? Elegantní a noblesní rity nejsou nic jiného než zasvěcení a sebeodevzdání ďáblu, který si ze svých zasvěcenců vytváří nástroje na ovládnutí světa. Jejich „beránčím rouchem“ jsou hesla o humanismu, bratrství a míru. „Ušlechtilý cíl svobodného zednářství se na celém světě stane jednou panujícím, aby se celé člověčenstvo stalo bratrskou jednotou,“ napsal Leopold Hausmann v roce 1852. Výsledek? Nikdy nebyl svět tak barbarský a nehumánní, nikdy neumíralo násilně tolik lidí jako nyní, když po třech stech letech působení ďáblůvých lóží je čím dál zřejmější, že se tyto síly zmocnily vlády nad světem. Současná kvetoucí „kultura smrti“ není lidský výmysl. Je to evidentní plod zlého ducha, nepřítele Boha a člověka. Toto rozdělení proniklo až do jádra lidské společnosti, do rodin, kde je dnes více nepřátelství než přízně, o lásce ani nemluvě. Vrcholným plodem tohoto rozdělení jsou vraždy, kterých se proti vši své přirozenosti

Dokončení na str. 9

Modlitba chvály a díky

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 20. června 2012*

Drazí bratři a sestry, naše modlitba je často prosbou o pomoc v potřebách. A to je také pro člověka normální, protože potřebujeme pomoc, potřebujeme druhé, potřebujeme Boha. Tak je pro nás normální žádat něco od Boha, hledat jeho pomoc. A musíme mít na paměti modlitbu, kterou nás Pán naučil. Otče náš, je to modlitba prosebná, a touto modlitbou nás Pán učí prioritám naší modlitby, očištuje naše tužby a tak očištuje naše srdce. Proto i když je samo o sobě normální, že v modlitbě o něco žádáme, nemělo by to být výlučné. Je zde však také motiv k děkování, a pokud jsme trochu pozorní, vidíme, že od Boha přijímáme mnoho dobrých věcí. Je k nám tak dobrotivý, a proto je nutné také děkovat. A měla by být také modlitbou chvály: jestliže je naše srdce otevřené, vidíme i při všech problémech také krásu stvoření, dobrotu, kterou nám projevuje ve svém stvoření. Proto máme nejen žádat, ale také chválit a děkovat: jen tak je naše modlitba úplná.

Ve svých listech svatý Pavel o modlitbě nejen mluví, ale při naší modlitbě prosebné, ale také modlitby chvály a dobrořečení za to, co Bůh vykonal a ustavičně uskutečňuje v lidských dějinách.

A dnes bych se chtěl zastavit u první kapitoly listu k Efezanům, která začíná právě modlitbou, hymnem blahořečení a výrazem díky, radosti. Svatý Pavel vyslovuje chválu Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, za to, že nás *seznámil s tajemstvím své vůle* (Ef 1,9). „Mysterion“, „tajemství“, termín, který se vrací často v Písmu svatém a v liturgii. Nechtěl bych nyní vstupovat do filologie, ale v obecné řeči se tak označuje skutečnost, kterou nemůžeme poznat, sku-

tečnost, kterou nemůžeme srovnat se svým vlastním rozumem. Hymnus, který otevírá list k Efezanům, nás za ruku uvádí do hlubokého významu tohoto termínu a skutečnosti, kterou označuje. Pro věřící „tajemství“ není pouze nepoznané, ale je to spíše milosrdná Boží vůle, záměr lásky, která se v Ježíši Kristu plně zjevila a nabízí nám možnost pochopit spolu se všemi křesťany *celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku* (Ef 3,18-19), „nepoznané tajemství“, které nám Bůh zjevil a které je v tom, že nás Bůh miluje, miluje nás od počátku, od věčnosti.

Setrvejme tedy chvíli u této slavnostní a hluboké modlitby. *Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista.* (Ef 1,3) Svatý Pavel používá slovo „euloghein“, kterým se obecně překládá hebrejský termín „barak“: chválit, oslavovat, děkovat Bohu Otci jako prameni dobra spásy, jakožto tomu, *který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem.*

Chvála našeho vyvolení

Apoštol děkuje a chválí, ale také uvažuje o důvodech, které podněcují k této chvále a k tomuto děkování, a vypočítává základní prvky Božího plánu a jeho etapy. Především máme děkovat Bohu Otci – jak píše Pavel – *protože si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce* (v. 4). To, co činí svatými a neposkvrněnými, je láska. Bůh nás povolal k životu, k lásce. A tato volba dokonce předchází stvoření světa. Od věčnosti jsme v jeho plánu, v jeho myšlení. S prorokem Jeremiášem můžeme říct také my, že ještě dříve,

Dokončení na str. 12

Ježíšovy nejvěrnější učedníky, které si vybral za své blízké pomocníky, čeká dnes neobvyklá změna. Již přes rok provázejí Pána na jeho apoštolských cestách jako svědkové jeho slov a činů. Již více než rok je vychovává pro jejich budoucí poslání. Nadešla chvíle, kdy je poprvé rozešle do okolí, aby sami pokračovali v jeho díle. Nedej si ujít tuto sváteční příležitost a seznam se s požadavky, jaké Ježíš klade na své spolupracovníky.

Jejich posláním bude především *hlásat Boží království*. Ježíšův božský zrak vidí podrobně zhoubné dílo, které v jeho národě působí nečistý duch. Jeho soucitné Srdce touží urychlit dobu, kdy se jeho *spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení*. Našel mezi lidmi první nadšence, kteří byli ochotni *opustit všechno a jít za ním*. To je důležitý předpoklad, aby se na ně mohl spolehnout.

Prohlédni si dobře tyto první Ježíšovy vyslance. Jsou to převážně prostí lidé, někdejší rybáři. Připomeň si ty okamžiky, kdy se připojili k božskému Místru. Šli za Pánem v bezmeznou důvěru. Nyní se jim na oplátku dostává důvěry z jeho strany. Půjdou hlásat Boží království tam, kde zatím vládne moc Zlého.

Proti vládě *nečistého ducha* není možno vystoupit jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestupovat na tento svět. Křížové tažení proti Zlému je možno zahájit jen s Ním a v jeho jménu, ve kterém je síla a moc. Proto dříve, než je rozešle, musí je vybavit *mocí vyháňet zlé duchy*⁽¹⁾. Budou tedy nejen hlasatelé Božího království, ale také zplnomocněnými správci božské moci. Budou podobně jako Ježíš dělat také divy a zázraky, ale ty mají jen jediný cíl, a tím je boj proti zlu a služba dobru. Jejich posláním tedy není vyvolávat senzací, ohromovat kouzly a čary, nýbrž obnovovat porušený řád a udělat opět místo utlačovanému dobru, které je autentickým Božím darem.

Nedojí má tě prostota a ochota, s jakou dvanáct povolaných přijímá své nové poslání? Nikdo z nich se nezdráhá ani nevymlouvá. Neříkají: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem*. Nevymlouvají se, že jsou nezkušení, že to ještě nikdy nedělali, nikdy nevyháněli ďábla ani neuzdravovali, nepoukazují na to, že nejsou řečníci. Přijímají Pánův úkol s důvěrou v jeho moc a v jeho jménu jsou ochotni dělat to, co viděli u svého Mistra: rozdávat z jeho dobrodiní. Za tu dobu, co chodí s Ježíšem, moh-

Dílo Boží moci

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Volali k pokání a vymítali zlé duchy.

li se dostatečně přesvědčit, jak velice lidé potřebují právě toto. Nebudou tedy hlásat žádné naučené fráze, nýbrž oznamovat to, co z nesmírné Boží štědrosti těmto lidem přináší radostná zvěst: že se přiblížilo Boží království, ve kterém se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat spásy, svobody a odpuštění.

Povolání, které před časem uslyšeli a bez váhání přijali, dostává tak větší naplnění, než tehdy tušili. Vidí nyní jasně, že vůbec nebylo marné, když opustili všechno a šli za Pánem. Tehdy je Pán tak upoutal, že nemysleli na sebe. Nestarali se ani se neptali, co s nimi bude, co budou jíst, kde budou bydlet. Šli za Pánem a přesvědčili se, že celou dobu jim nikdy nic potřebného nescházelo. Nyní jim to Ježíš znovu připomíná. Jestliže netrpěli nouzí v jeho společnosti, budou stejně tak zaopatřeni i při výkonu nového apoštolského poslání. Kdo se dá zcela do služeb Bohu a plní tak bezvýhradně jeho svatou vůli, může se spolehnout, že ho Pán v zájmu této služby nenechá na holičkách. Za odříkání a nepohodlí ho bohatě odmění radost, jakou mu připraví jeho služba lásky, která přemáhá smutek, bolest a hřích a vrací pravou radost do srdcí smířených s Bohem. Připoj se k těm, kteří přijímají Boží posly a starají se o ně výměnou za jejich dar pokoje⁽²⁾.

Varovně znějí Ježíšova slova na adresu těch, kteří nepřijmou jeho posly a nechtějí dbát na Pánova slova: *V den soudu bude lehčejší zemi sodomské a gomorské než takovému městu*.⁽³⁾ Jejich nejtěžším proviněním není odepření poslušnosti a úcty, ale odmítnutí milosti, lásky, s jakou je Pán chtěl zahrnout všemi možnými duchovními dary. Neplatí tato výstraha i nám? Prachem, který máš v takovém případě setřást ze svých opánek, je sebevědomé smýšlení, pyšné postoje a zvrácené ideologie těchto nevěřících. Nesmíš se jim přizpůsobovat, abys zůstal před svým Pánem *svatý a neposkvrněný v lásce*. Jak bláhový je lid, který *nechce slyšet, co mluví Pán a Bůh, ačkoliv mluví o pokoji a jeho spása je blízko těm, kteří se ho bojí. Kéž by se usídlila jeho velebnost v naší zemi!*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 9,1; ⁽²⁾ srov. Mt 10,13; ⁽³⁾ Mt 10,15;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 85.

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12–15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nesem prorok ani prorocký učedník, jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: »Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!«“

2. čtení – Ef 1,3–14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrněni v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrovolnosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spásě, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium – Mk 6,7–13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Naším hostem je dnes P. Alois Hoellwerth, misionář Služební-

ků chudých třetího světa. Sympatický mladý kněz laskavého vzezření a podmanivého vystupování.

P. Alois se narodil v roce 1979 jako třetí z pěti dětí v Riedu. Vyrůstal v obci Innviertel v Horním Rakousku. Rodiče byli velmi zbožní a předali mu jako samozřejmou přirozenou víru v Boha podporovanou společnou modlitbou v rodině a společnými návštěvami nedělní mše svaté. Po prvním svatém přijímání se stal ministrantem a velmi ho zaujala liturgie. V deseti letech odchází do internátu Boromeum v Salzburgu, kde byl dříve otec a jeho starší bratři.

V prvním ročníku chodí ještě spontánně a rád na ranní mši svatou, čte se zaujetím životopisy svatých. Při zpětném pohledu si uvědomuje, že již tehdy vložil Bůh do jeho srdce povolání. Prostředí internátu ho v tomto roce vnitřně poznamenalo více, než se domníval.

Ale ve 12 a 13 letech jako když se obrátí list. Od té doby zapadl do prostředí vrstevníků a starších výrostků, se kterými navštěvuje o víkendech disko. Kvůli rodičům sice chodí ještě v neděli na mši, ale jinak se o náboženství nezajímá. Případá mu podobně jako kamarádům všechno příliš nudné. Po krátkém zamyšlení P. Alois dodává: „Jakési zdánlivě neúspěšné hledání však ve mně zůstalo.“

Kromě rockové scény ho zajímá umění, především malířství. Po maturitě se rozhoduje mezi vojenskou a civilní službou. Protože by chtěl být daleko ode všeho obvyklého a od domova a prožít něco nového, nastoupí na 14 měsíců zahraniční civilní službu v severním Německu. Je to mírová služba, jak tomu říkají, v jednom bývalém koncentračním táboře. Nevěděl samozřejmě, co ho zde čeká, totiž vážné setkání s dějinami a především s velkým utrpením.

Na misiích mezi Indiány

Tato konfrontace přivádí mladého Aloise k vážnému zamyšlení nad smyslem života.

Jinak však mu noční život s tamní mládeží a technoscéna poskytují ohnivě radostné zážitky. Pohybuje se ve dvou protikladných světech. Život víry klesl k nule, ale přece někde hluboko v hlavě zůstala myšlenka, že jedinou odpovědí na mnoho utrpení ve světě musí být Bůh, který se stal člověkem z lásky k člověku. Ale zatím není schopný zcela tomu uvěřit.

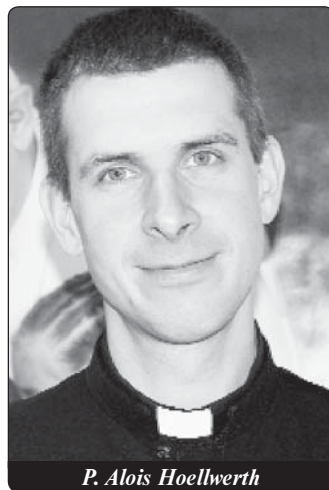
Vlivem různých okolností ho myšlenky o nesmyslnosti života tak trápí, že jednou formuloval sám tuto modlitbu jako dotaz: „Bud' to je nějaký Bůh, který mě slyší a který mi pomůže, nebo to vypadá s mým životem velmi smutně, protože nemá vůbec žádný smysl.“

„Tehdy došlo v mém životě ke zlomu,“ vypráví P. Alois a připadá mu těžké popsat zážitek víry, který mu byl tehdy darován: „Bylo to setkání, při kterém jsem získal sílu víry, Boží blízkost a lásku i sílu modlitby.“ Pociťoval: „Bůh je zde. Znamená více než jen útěchu pro onen život po smrti.“ Tato zkušenost se stala počátkem osobního života modlitby.

Po skončení civilní služby se vrací do vlasti. Studium umění? Ne. Teprve nyní končuje s dosavadním způsobem života, aniž by přerušil kontakty s nejlepšími přáteli. Modlitba vnesla do jeho života zvrat. Má nyní sílu říct ne tam, kde byl dříve ve vleku a jako všichni ostatní nacházel radost jen na diskotékách. Vzpomíná na to: „Jít na disko bylo vlastně něco jako přinucení. Nikdo tam nenacházel plné uspokojení. Bylo to jako předepsané.“

Tak už dále žít nechce. Ale co teď dělat? Jeden jeho starší bratr žil již tou dobou v klášteře. Poslal mu adresu „Společenství blahoslavenství“. Tam mohl jeden rok prohlubovat svou víru. Ano, to je ono. Chce nyní

vědět, čím je vlastně jeho víra. Ve Společenství prožil, jak blízko je Bůh chudým. Tato blízkost by mohla patřit k jeho povolání.

P. Alois Hoellwerth

Slyší tam také o společenství „Archa“, které založil Jean Vanier a ve kterém žijí těžce postižení jako v rodinném prostředí. Stane se asistentem v jedné vesnici Archy. Žije zde pět duševně postižených společně se třemi až čtyřmi asistenty v rodinné atmosféře. Na jedné straně jde o péči o postižené, na druhé straně o společný život. Při jedné duchovní obnově s Jeanem Vanierem uvažuje vážně, zda by to neměla být jeho cesta.

V té době narazí v jednom benediktinském opatství na oběžník „Misionářů služebníků chudých třetího světa“. Bývalý převor opatství, přítel P. Salerna, zakladatele společenství, mu vypráví s nadšením o tomto hnutí. P. Alois se ihned cítí osloven službou chudým dětem z ulice a svědectvími mladých spolupracovníků o jednoduché, ale jasné spiritualitě těchto misionářů.

„Pociťil jste zde povolání?“ zeptala jsem se. P. Alois mi dal na srozuměnou, že povolání pociťil spíše v pohledu zpět: „Ten vážný bod je tento: V okamžiku, kdy jsem v severním Německu tak pociťoval prázdnotu svého života, věděl jsem v hloubi duše, že to tak dál nemůže jít. Později jsem zpětně viděl, jak se zcela

změnil můj život k lepšímu. Je zde někdo, kdo mě provázel již dříve, i když jsem si to neuvědomoval. Neměl jsem tehdy spojení mezi svým životem a Bohem. Je to příliš dlouhá cesta.“

Zážitek účinné Boží blízkosti vlastně všechno změnil, jak ještě jednou zdůrazňuje: „Když je mi Bůh skutečně tak blízko, když utrpení vtěleného Boha na kříži není nic abstraktního, nýbrž má spojitost s mým životem, jestliže vykoupení je moje vykoupení, zde a nyní, jestliže toto je víra, pak chci být prostředkem k tomu, abych také druhým umožnil tuto zkušenost. To bylo moje povolání k reholnímu životu.“

Spojil se tedy s hnutím Misionářů ve Švýcarsku, obdržel od nich knihy, které posílily jeho záměr blíže se seznámit s tímto dílem. Jeden kněz tohoto hnutí přijel na duchovní obnovu a pozval ho do Španělska, kde se nedaleko Toleda nachází jejich seminář.

Proč ne do Peru, kde hnutí působí? Kněz mi s úsměvem odpovídá: „Člověk musí být nejprve plný Boha. Pak teprve může svůj život darovat chudým. Služba chudým musí být současně plodem úplného sebeobětování,“ vysvětluje mi P. Alois. Natolik je možno poznat hnutí již ve Španělsku. „Služba chudým je pokračováním bliženské lásky, kterou prožívám se všemi bratry a sestrami ve společenství.“ Zdůrazňuje: „Služba chudým na jedné straně a křesťanský život na druhé straně. Kdybych nedokázal milovat své bratry ve společenství, není pravá ani moje láska k chudým. A ještě více souvisí moje služba chudým s láskou, jakou mám k Bohu.“

Ve 23 letech se vyrovnává se vším: se spiritualitou (přijmout kříž a následovat Krista), se společným životem (velmi mezinárodní) a se třemi základními sloupy hnutí: Nejsvětější Eucharistie, Panna Maria a papež.

Pak odchází do Peru. Je tam již deset let. Přichází do Cuzka, bývalého hlavního města říše Inků, kde má společenství hlavní sídlo na 3350 čtverečních metrech. Jeho první dojem: Často vidíme obrazy chudoby na obrazovkách nebo v novinách, ale když je člověk na místě samém a přijde do styku s lidmi, vidí jejich chatrče, poznává, že obrazy zdaleka nevystihují skutečnost.

První návštěvy v obydlích Indiánů mu ukazují velkou panující bídu: jediný prostor – často bez vybavení – slouží rodinám s četnými dětmi k bydlení, spánku, vaření – i drobné domácí zvířectvo se zde zdržuje (pokud je mají). Když P. Alois poznal P. Jana Salerno, zakladatele Misionářů, měsíc po svém příchodu do Peru, pozdravil ho zakladatel radostnými slovy: „První květ z Rakouska!“ Ano, P. Alois je zatím jediný Rakušan, který vstoupil do společenství.

Nejdříve se budoucí misionář seznamuje se všemi druhy činnosti: začíná u dětí, které žijí a učí se u společenství. Jsou to sirotci a děti z ulice, které P. Salerno poznal v 80. letech tak zblízka, že založil toto společenství. Jak často nacházel sirotky v odlehlých chatrčích zcela opuštěné a ponechané svému osudu! Nebo potkával děti i tzv. patrony, kteří předstírali, že se starají o jejich vzdělání, a zatím je drželi jako otroky a zneužívali, dívky, které byly zneužívány vlastními příbuznými nebo využívány bohatými studenty k zábavě. „Mnoho dívek, které u nás nyní žijí, bylo dříve nuceno k prostituci,“ vypráví P. Alois. Mnoho dětí pracovalo na ulicích, aby získaly prostředky pro rodinu, a nikdy neviděly školu.

V tomto prvním roce získávání zkušeností zažil P. Alois na misijních cestách s putovní sochou Panny Marie neuvěřitelnou bídu domorodých rodin v tamních vesnicích. Setkal se však také s hlubokou vírou Indiánů. „Věra domorodého oby-

vatelstva je úžasná. Je to prostá věra, která umožňuje rychle přístup k modlitbě. Když jim někdo hlásá evangelium, nacházejí ihned přímé vedení k Bohu a také ke svátosti smíření, především děti. I pohostinnost je podmaňující. Pro misionáře je zde hned jen to nejlepší, zkrátka dojemné!“ Mladému Aloisovi je jasné, jak velice ti chudí lidé potřebují, aby jim někdo vyprávěl o Bohu.

Všechno, co hledal, našel nyní zde: službu chudým spojenou s jednoduchým duchovním životem. Proto je mu po prvním pobytu v Peru jasné: to je jeho cesta, jeho povolání. Chtěl by vstoupit k „Misionářům služebníků chudých třetího světa“ a stát se knězem, dát sebe Bohu, aby působil v jeho životě. Proto se další čtyři roky věnuje kněžskému vzdělávání ve Španělsku a další dva roky v Římě. Od roku 2010 žije v Cuzku. Dne 3. července 2011 přijal kněžské svěcení v katedrále v Toledu.

O hnutí, do kterého se zapojil, mi sděluje: Založil je P. Salerno, který chtěl vyhovět přání Církve zpřítomnit ji pro ty nejchudší. Nyní se skládá z různých komunit, které se spojují svým slibem: jsou to kněží, seminaristé, sestry a misijní manželské páry. Někteří bratři žijí kontemplativním životem. Každá komunita má své vlastní centrum. Misijní činnost mimo domovy vykonávají jak sestry, tak bratři i kněží. V současnosti je to 12 misijních rodin, asi 100 sester, 15 kněží, 2 jáhni, 11 seminaristů v různých řádových komunitách. Jejich řeholní pravidla stojí na Písmu svatém, především na evangeliích, a na knize *Následování Krista* od Tomáše Kempenského.

„O kolik dětí je takto pečováno?“ chci se dovědět. „Je to především »město kluků«, misijní centrum s domovem, školou, dílnami k řemeslné výchově (pekaři, stolaři, keramické dílny). Dochází sem 200 chlapců, 40 jich tam bydlí. Pak je to škola pro dívky, je jich přes 350, které se zde také stravují. Více než 40 jich bydlí v internátě. Členové společenství se snaží vytvořit dětem teplo rodinného prostředí, ale také jim předávat křesťanskou výchovu.“ P. Salerno ve své knize napsal: „Strašný hlad je nedostatek přízně.“ Tento hlad je třeba jak jen možno utišit.

P. Alois má nyní na starosti 17 chlapců v malém semináři. „Mají mezi 13 a 18 lety, pocházejí hlavně ze skupin ministrantů a mají zájem o kněžské povolání.“ K jeho nekrásnějším povinnostem patří tato povolání zjistiť a podpořit. „Myslím, že je mnoho lidí, kteří dříve pocítili

kněžské povolání, ale nepochopili je správně, protože ani neměli, s kým by o něm hovořili,“ poukazuje na vlastní zkušenost.

Jak se praktikuje misijní činnost na vesnicích a jak to tam vypadá? „Jsou ještě misionáři jako kdysi P. Salerno, koňmo na cestách v oblastech, kam se jinak nikdo nevypraví?“ ptám se svého společníka. „Teď jezdíme dvě nebo tři hodiny džípem. Pak se ještě chodí kus cesty pěšky. Chodíme po dvou nebo po třech, kněží, bratři nebo malí seminaristé. Nejedná se tam o velké misijní aktivity, lidé se spíše dívají na naše morální svědectví, na jednotu, kterou tvoříme, na křesťanské písně a modlitby, jak je prožíváme a jak jim přinášíme naše dary. To na lidi působí a oni nám pak důvěřují,“ zdůrazňuje P. Alois.

Především pro děti, které jsou zanedbané, opuštěné, vykorisťované, je to důležité znamení, že existují muži a ženy, kteří při nich stojí, kteří jim předávají jistotu a bezpečí. „Jak dlouho tu s námi zůstaneš?“ to je nejčastější otázka těchto dětí, které se těší na to, že brzy zase uvidí své ochránce.

Na lidi v těchto vesnicích silně působí, když zjišťují, že existují lidé, kteří jim věnují svůj čas, nasazují svůj život, kteří každého z nich berou tak vážně, jako by byl jejich jediný. Tak strávil P. Alois např. vánoční dny minulého roku ve dvou indiánských vesnicích v Andách. Byl to krásný čas. Otcové nemají žádný pocit nadřazenosti nad chudými, pozorují to i u P. Aloise v jeho laskavém jednání: „Jsme ve skutečnosti od těch chudých více obdarováni, než jim sami můžeme darovat. Jim vděčím za své povolání.“

Sílu pro toto dílo čerpají z každodenní společné mše svaté, z adorace, společných a tichých modliteb, „aby nepropadli aktivismu“, jak kněz zdůrazňuje. „Abychom takto mohli žít, musíme mít důvěrný vztah k Bohu. Kdybych neměl svou víru, nevěděl

P. Alois Hoellwerth během jedné ze svých přednášek, kdy prezentuje dílo Misionářů služebníků chudých třetího světa

bych ani, co mám těm chudým říct. To nejkrásnější, co jim můžeme dát, je křesťanská víra. Mnozí říkají, že je třeba nejdříve odstranit jejich bídu – to je ideální představa, kterou nelze uskutečnit, a my hlásáme chudým především víru. Je to zcela obrácené. Kdybychom chudým nepřinesli víru, a tu od nás především očekávají, udělali bychom z nich ještě ubožší lidi. Chudí musí skrze nás zakusit, jakou lásku má Kristus ke každému z nich. Mnoho Indiánů podniká dlouhé cesty pěšky, aby se setkali s knězem. A mimo to, když jdu k chudým, abych jim přinesl evangelium, pak to má nesporně za následek, že s nimi zůstanu a pokusím se zlepšit nebo vyřešit jejich situaci. Jsou však i strašné situace, pro které nám schází slov. Pak nám vždy ještě zbývá stát u nich v síle křesťanské víry, setrvat s nimi, sloužit jim tím, co máme: svým životem.“

Nevzniká tu při pohledu na tolik bídy a nespravedlnosti pokušení pochybovat o Bohu? Odpověď je bezprostřední: „Vidím to právě naopak. Kdybych neměl Boha nebo kdybych se s ním hádal, neměl bych sílu s těmi chudými zůstat. Když mi Bůh dává sílu a mohu jim sloužit i v nemožných situacích, pak je to právě proto, že Bůh chudé obzvláště miluje. Bůh nestvořil bídu a nouzi. Stvořil tento svět se vším krásným a dobrým pro všechny. Bídu a nouzi jsme způsobili my. Není na nás, abychom to napravili?“

P. Alois končí své úvahy slovy: „Často se ptáme, co Bůh dělá pro tolik chudých? Odpověď: Udělal nás. Každý z nás má možnost stát se Božím nástrojem a zasadit se o chudé a utlačované, aby zviditelnili na světě zvláštní Boží lásku k chudým. Každý tu opravdu může přispět, třeba tím, že obětuje své utrpení, bolesti nebo i svůj hněv za službu misionářů. Bůh potřebuje všechny.“

VISION 2000 – 2/2012

Překlad -lš-

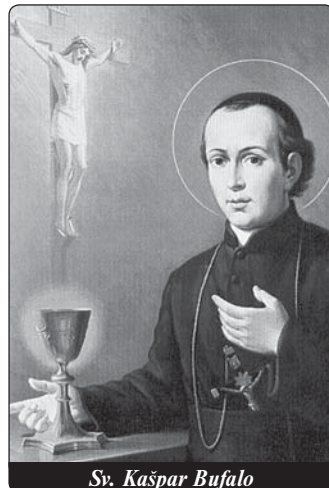
Spiritualita sv. Kašpara Bufalo (2 – dokončení)

Dne 12. prosince 1810 byl Kašpar přeložen do Boloně a bydlel s l'Albertinim v domě otců filipínů u starobylého chrámu Santa Maria di Galliera a pak do února 1811 v domě hraběnky Mariany Spada Bentivoglio a její dcery Kateřiny. Bylo to poté, co si Kateřina zvolila P. l'Albertiniho za duchovního vůdce a on požádal o ubytování také pro P. Kašpara, protože v domě kněží v exilu již nebylo místo.

Roční období pobytu v Boloni (28. prosince 1811 měl být přemístěn na Korsiku) mělo velký vliv na duchovní život P. Kašpara především díky horlivému apoštolátu při šíření úcty k Nejdražší Krvi, který se mohl rozvíjet také v tomto městě. I když po dobu exilu nikdy neochabla jeho úcta k Nejdražší Krvi, v roce 1811 ho nejvíce uchvátila. P. l'Albertini získal pro tuto úctu Kateřinu, která byla pro ni tak zanicena, že, jak sama napsala v autobiografickém listě, stala vedoucí sedmičlenné skupiny ctitelů, kterou l'Albertini v Boloni založil. Bylo to o svátku Narození Panny Marie, skupina se scházela každou poslední neděli v měsíci a stala se základem budoucího Bratrstva Nejdražší Krve u kostela sv. Dominika, které se v roce 1816 přidružilo k Arcibratrstvu Nejdražší Krve v Římě. A tak, jak l'Albertini rozpoznal v Kašparovi budoucího apoštola Nejdražší Krve, tak v Kateřině Bentivoglio poznal zakladatelku Institutu Nejdražší Krve, takže se začalo připravovat založení dvou kongregací, z nichž druhá se měla věnovat také péči o nemocné v nemocnicích i v soukromí. V Boloni začal sv. Kašpar poprvé uvádět v hlavičce svých dopisů zmínku o úctě k Nejdražší Krvi, která pak zaujímá v jeho listech významné místo. Nacházíme ji např. v jednom listě z 18. června 1811 adresovaném hraběnce Vir-

gini Malaspina Caracciolo v Piacenze. K blížícímu se svátku Nejdražší Krve napsal:

„Jak bych byl blažený, kdybych miloval Ježíše vždy tak, jak bych měl! Milujte ho alespoň Vy

Sv. Kašpar Bufalo

místo mne, usilujme, abychom byli všichni jeho v tomto životě, abychom jimi byli i na věčnosti. Jak sladké myšlenky mi přicházejí na mysl o našem Vykupiteli, když se přiblížil svátek jeho Nejsvětějšího Srdce. Toto Srdce nás učí především dvěma pravdám, a to jsou pokora, ke které vyzývá slovy *učte se ode mne*, a svatá láska zobrazená v oněch plamenech kolem Božského Srdce. *Oheň jsem přišel hodit na zem...* Proto předstupujeme před něho a prosíme ho, aby posvětil naše srdce, a prosíme ho o vše, co od něho potřebujeme. Pamatujeme na úctu k jeho Krvi a říkáme často: *Prosíme tě tedy, přispěj svým služebníkům, které jsi vykoupil svou předrahou Krví. Také Vás prosím, pomodlete se za mne nověnu k sv. Františku Xaverskému.*

V jiném listě téže hraběnky ji chválí za horlivost při šíření úcty a současně popisuje rychlé šíření úcty v Boloni a v celém okolí díky Korunce, kterou hraběnka dala vytisknout v tisících exemplářů:

„Obdivuji Vás a zvláště Vaši křesťanskou lásku, s jakou pracujete pro větší Boží slávu. Mlu-

vím hlavně o Korunce, kterou začínáte s velkým důmyslem šířit mezi řeholnicemi a jinými zbožnými osobami. Bůh ať žehná Vašemu svatému úsilí a oblaží naše tužby.

Zde v Boloni některé osoby Vašeho ducha jsou tak zaujaty propagací úcty, že se rozšířila již v celé diecézi a v celém kraji. V mnoha kostelích se brožura veřejně propaguje. Píší to k Vaší útěše. Jedna osoba dala natisknout tisíce brožur a ty jdou z ruky do ruky a pomalu se zapojuje i církev. Jestliže nemůžete zatím najít v Piacenze osoby, které by se spojily a zajistily tisk brožur, uvidíte, že dobrý Ježíš to brzy zajistí.“

P. l'Albertini a P. Kašpar uzavřeli přátelství s mnoha kněžími Dila bl. Bartoloměje Dal Monte, kteří se věnují kázání a lidovým misiím a kteří se nyní snaží šířit úctu k Nejdražší Krvi modlitbou Korunky. Roky vyhnanství byly pro Kašpara intenzivní pastorační a duchovní formací, i když se musel rozejít s P. l'Albertinim, který byl uvězněn, a on sám měl být poslán na Korsiku, ale transport už nemohl být proveden, protože dekret z 26. ledna 1814 zrušil vyhnanství pro nepřisežníky. P. Kašpar sám se snažil, jak bylo v jeho silách, propagovat úctu k Nejdražší Krvi. Modlil se přitom modlitbu sv. Františka Xaverského: *Pane Ježíši Kriste, pro tvých pět ran, jimiž tě láska k nám přibila na kříž, přispěj svým sluhům, které jsi vykoupil svou předrahou Krví.*

Svatý Vincenc Pallotti, který se stal přítelem a důvěrníkem P. Kašpara, podává o něm toto svědectví:

„Boží služebník, když poznal své božské povolání, které ho volalo do církve, aby osvěcoval národy hlásáním božské ceny Nejdražší Krve Ježíše Krista, zabýval se vážně studiem svatých knih, které obsahují poučení o ceně Nejdražší Krve Ježíše

Krista, aby ještě jasněji a s horlivostí plnou lásky hlásal tuto pravdu národům.“

Kromě modlitby a služby svatému tajemství to bylo také radostné snášení účasti na kříži Kristově z lásky k církvi a k duším, a tak dozrávalo v sv. Kašparovi tajemství Nejdražší Krve.

V únoru 1814 se mohl Bufalo vrátit do Říma. Čtyři roky vyhnanství strávené daleko od vlasti skončily. Odjížděl se srdcem plným bolesti kvůli apoštolským dílům, která musel opustit, a kvůli matce, se kterou se již nesetkal. Nyní se vrací obohacený o poklad úcty, kterou poznal od svého duchovního vůdce P. l'Albertiniho, s nímž se tajemně účastnil tajemství kříže.

Ani nyní však nezačal naplno jeho apoštolát Božské Krve. Do jeho duše vstoupily mraky pochybností a znovu v něm ožila touha opustit zcela svět a vstoupit k jezuitům. Ale současně cítil množství závazků, které vyžadovaly rozhodnutí. Odevzdal se proto zcela do Boží vůle: Modleme se a Bůh nám ukáže, co se mu líbí. Jeho vůle je to, co nás posvěcuje. V této situaci potřeboval svého duchovního vůdce. P. l'Albertini se rovněž vrátil z vyhnanství. Kašpar se mu svěřil se svou touhou po Tovařystvu. Nevymlouval mu to. Připomněl významné předpovědi sestry Marie Anežky, ale to jsou věci, kterým se může, ale nemusí věřit. Doporučil mu modlitbu a rozjímání, aby se nezmýlil při volbě povolání, od které závisí jeho spása.

Naskytl se mu příležitost vypravit se do Giana spolu s Mons. Belisariem Cristaldim, který si každý rok bral s sebou horlivého kněze na malé misie před svátkem Panny Marie Milostiplné. Zde spolu s ním a s advokátem Poluccim probrali situaci a dospěli k návrhu, že pro jejich akci je vhodný kostel sv. Felixe, biskupa a mučedníka, který pasionisté formálně opustili. Po návratu do Říma o tom jednal s dalšími kněžími, advo-

kát mezitím využil výhodné situace a 30. listopadu byl Piu. VII. předložen návrh na převod kostela a založení díla Nejdražší Krve. Tak v prosince 1814 začal mít apoštolát jasně vyhlídky, aby se stal pokračováním díla, které se zrodilo u svatého Mikuláše ve Vězení.

Tak se krok za krokem uskutečňovala předpověď sestry Marie Anežky od Vtěleného Slova. P. Kašpar nabýval stále větší jistoty. V roce 1825 popsal celou záležitost papeži Lvu XII. Dílo, které se formovalo v době deportace a bohatě rozkvetlo bezprostředně po ní, přineslo mnoho užitku duším a vyvolalo zlost ďábla, který neustává bojovat proti heslu „Nejdražší Krev Ježíše Krista“. 15. srpna 1815 byla u Svatého Felixe založena kongregace Bratrstva Nejdražší Krve. Pius VII. vydal dne 22. září 1815 breve, ve kterém je obdařil bohatými odpustky. Další breve z 26. září povýšilo bratrstvo na arcibratrstvo. Nyní se duše P. Kašpara zcela zasnoubila s věcí Ježíšovy Krve a od té doby žil jen pro ni.

P. l'Albertini založil Zbožné sdružení Nejdražší Krve pro laiky. Aby se však mohly konat lidové misie k šíření úcty, bylo nutno vytvořit skupinu misionářů Arcibratrstva Nejdražší Krve pro světské kněze, řeholníky a biskupy. První do ní vstoupil Kašpar a jeho známí kněží. Na kongresu Arcibratrstva 27. prosince 1817 byl P. Kašpar Bufalo všemi hlasy zvolen generálním ředitelem Misií Arcibratrstva a prvním promotorem a misionářem Nejdražší Krve.

Z této jednoznačné volby poznáváme, jak se bod po bodu uskutečnil Boží plán zaměřený na šíření úcty k Nejdražší Krvi Spasitele. Až do své smrti P. Kašpar nejen pracoval na šíření úcty k Nejdražší Krvi, ale také na růstu vlastní svatosti a svatosti svých druhů i na obraně úcty proti útokům jisté části církevních autorit.

*Ze zahraničních pramenů
Překlad -lš-*

Rok 1941: „To nejsou skuteční lidé!“ A rok 2012?

Výroky a úsilí některých ideologických, resp. ateistických skupin směřují pomalu, ale jistě k tomu, požadovat a ospravedlňovat likvidaci určitých lidí. Konstatujeme, že na celém světě je nenarozeným, starým a nemocným lidem upíráno právo na život. Jako důsledek této „bezprávnosti“ se začalo s ospravedlňováním praxe potratů, aktivní pomoci při sebevraždě a diagnostiky „mozkové smrti“ jako společensko-politicky správného jednání, které je údajně nutné a oprávněné.

Zalistoval jsem ve svých vzpomínkách a našel jsem poznámku o zážitku z roku 1941. Bylo mi tehdy 10 let a byl jsem tenkrát hluboce dojat. Dnes musím s hrůzou konstatovat, že se nám prezentuje stejné ateistické smýšlení, jen pod jiným pláštikem.

Jedna stará žena radostně vykřikovala: „Výlet!“ Ale u kolemstojících jsem žádnou radost nepozoroval. Něco zlého viselo ve vzduchu a cítil jsem skličující náladu.

Vzpomínám si ještě dnes velmi přesně na tento zážitek ze svého dětství. Žili jsme v Michelfeldu, malé obci u západní hranice Horního Falcka. Vedle budovy školy, ve které jsem jako desetiletý chlapec bydlel, se nacházel klášter františkánek, které pečovaly o duševně postižené ženy. Často jsem s nimi přicházel do styku. Byly ke mně vždy přátelské a patřily do mého životního prostředí. Před klášteřem vedle školní budovy byl velký uzavřený dvůr.

Jednoho dne jsem se podíval z okna na dvůr a spatřil jsem tam několik autobusů. Za války to bylo něco zcela ojedinělého a já jsem vyběhl na dvůr podívat se, co se děje. Když jsem přišel před klášterní bránu, pocítil jsem skličující náladu. Sestry, které mě vždy přátelsky vítaly a pozdravovaly, dnes neřekly vůbec nic. Některé stály tiše jako zaražené. Brzy nato jsem spatřil neznámé muže a ženy, kteří udělovali pokyny. Nařizovali, aby osazenstvo domu bylo přivedeno a usazeno do autobusů. Většina těchto duševně chorých žen se tvářila radostně. Jedna z nich volala: „Výlet! Pojedeme na výlet!“ Některé přivázeli na invalidním vozíku.

Autobusy se pomalu naplňovaly. Mezitím přišel i můj otec. Slyšel jsem, jak řekl: „Kam ty ženy jedou? Nemáte právo to dělat!“ Jeden z mužů – jak jsem později zjistil – promluvil se stranicovým vedoucím tohoto místa a poznamenal si jméno mého otce. Já jsem však zbystril pozornost a všiml jsem si, že sestra Beredina, která v klášteře dělala ošetřovatelku, tiše plakala. Cítil jsem stále jasněji: zde se děje něco zlého. Když byly autobusy plné a dveře se zavřely, předstoupil jeden z těch cizích lidí před sestry a prohlásil: „Život tady těchto nemá žádnou cenu. Jsou přítěží národního společenství. Jsou proto nežádoucí. Kromě toho, ani to nejsou skuteční lidé.“

Autobusy odjely. Několik duševně postižených žen vesele mávalo. Radovaly se, že mohou jet na výlet. Ale já jsem dlouho přemýšlel o slovech „Ani to nejsou skuteční lidé“. Ptal jsem se v duchu: Co tedy jsou? Co je ještě jiného kromě lidí?

Přece to nebyla zvířata... Tento zážitek byl prvním podnětem k zamyšlení nad člověkem u desetiletého chlapce. Bylo to v roce 1941, tedy před 71 lety.

*Der Fels 5/2012
Překlad -lš-*

Odbourat muže a ženu

Tiché prosazování marxistické ideologie v 21. století

To, co platilo jako největší samozřejmost od počátku lidstva, to je nyní zpochybněno: rozdíl mezi mužem a ženou. Nové kvašení staré revoluce, která chce zrušit rozdíl pro naše přežití tak důležité. Čím si tato revoluce posluhuje, demonstrují horké příklady od našich jižních sousedů.

V úředních dokumentech se nyní místo výrazů *Bürgerin* (občané) používá výraz *BürgerInnen* (asi jako občanky). Po dlouhých jednáních se musel na dvou místech změnit text státní hymny a v novém překladu Bible je Bůh nyní Otec a Matka. Úřady na všech úrovních vydávají směrnice o dodržování „pohlavní rovnoprávnosti“. Nápis „Poradna pro matky“ se musela změnit na „Poradnu pro rodiče“. Odborná škola v St. Pölten zavedla povinnost v písemných pracích používat „pohlavně senzibilní formulace“ a nedodržení tohoto opatření znamená v seminární práci zhoršenou známku. Na vídeňské univerzitě provádějí studentské výbory ve svých časopisech horlivou předcenzuru, která zakazuje příspěvky nerespektující „pohlavní rovnoprávnost“.

Změny v jazyku je možno pozorovat i v ideologických formulacích. Pro některé politiky existuje „rodina“ všude tam, kde jsou děti. Ministr pro rodinu si naopak klade otázku, zda rodina není i tam, kde žijí spolu dva lidé i bez dětí. Tak se rodina ocitá na cestě ke zcela vágnímu pojetí životního způsobu.

Obdobná změna se týká i pojmu „tolerance“. Dříve znamenala tolerance nenávisť k hříchu, ale lásku k hříšníkovi. Nyní ten, kdo pranýřuje hřích a hlásá pravdu, je stále častěji osočován z netolerance.

Byly vynalezeny nové bojové termíny. „Homofobie“ představuje něco jako obvinění z chorobné posedlosti strachem všech těch, kteří trvají na plodné lásce

muže a ženy k blahu všech lidí a celé společnosti.

Odkud se vzala tato změna v řeči? Tato „pohlavně rovnoprávná řeč“ má podporovat společenské změny, které chtějí prosadit „shodu“ pohlaví. Tyto slovní změny přinášejí kousek po kousku i nově propagovanou ideologii.

Židovský germanista Victor Klemperer ukazuje, jak je taková „lingvistická terapie“ účinná. Nikoliv řeči führera, ale milionkrát opakovaná slova, slovní obraty způsobily, že nacismus přešel národu postupně do krve. Tento kurz se projevuje podobně u rakouského ministerstva školství: „Pohlavně rovnoprávné formulace jsou důležitým základem pro »Gender mainstreaming«.“ Řeč slouží jako nástroj, aby společnost převzala a osvojila si genderteorie. I označení povolání má prolomit dosavadní společenské vzory. Muži mají dostat možnost sociálně zaměřených povolání a ženy se naopak mají věnovat technickým zaměstnáním.

Na univerzity a do veřejné správy již vtrhlo nové myšlení: V učebních plánech je zařazen obor: „Výchova k rovnoprávnosti žen a mužů“, který má za cíl

překonat dvoji pohlaví. Ve výuce mají být muži představováni při péči o děti a chlapci se mají zabývat módou, dívky se mají cvičit v sebezpasování.

Ve školních knihách se nesmí tradiční obraz otec – matka – dítě představovat jako norma. Mají se demonstrovat i páry stejného pohlaví. I u těch nejmenších se začíná s „přeškolením“. Ve vídeňské mateřské *Fun&Care* si mají chlapci hrát s panenkami, lakovat si nehty a nosit šaty jako princezny. Dívky se učí stavět mrakodrapy.

Na univerzitě v Linci musí všichni studenti absolvovat gender obor, i když studují chemii. Ve Vídni má toto studium překonat názor, že heterosexuality je normální. Studenti se zde

učí, že existuje více než dvě pohlaví a je možno je střídat. Podle filosofa Ortegy y Gassetta bude se to, co se dnes učí ve školách, prožívat zítra na náměstích a ulicích. Na jednom vídeňském gymnáziu si už skutečně museli pro vysvědčení přicházet studenti v dívčích šatech.

Gender mainstreaming ve skutečnosti neusiluje o rovno-

právnost mezi pohlavími. To je pouze zástěrka. Tito ideologové tvrdí a prosazují, že mezi mužem a ženou neexistují žádné přirozené a vrozené rozdíly. Je to pouze společenská konstrukce, kterou je možno libovolně měnit.

Gender mainstreaming usiluje o statistickou rovnost mezi muži a ženami ve všech životních oblastech. Má být znemožněna jakákoliv pohlavní pracovní specifikace. Proto také podle nich neexistuje důvod nepřiznat homosexuálním párům právo na adopci. Toto hnutí je hybrid marxismu a radikálního feminismu. Pro Engelse byl rozdíl v pohlavích první formou třídního rozdělení. Nerovnost je třeba podle marxismu potlačovat jako bezprávi.

Co by však taková rovnost znamenala? Aby člověk zůstal vždy rovný, musí se znovu a znovu vyrovnávat. To s sebou nese zášť a rozpolcenost. Nikdo už není odkázán na druhého. Tak je Kristova oběť na kříži vyloučena a je zcela zatemněna vazba člověka na Boha. Rovnostářské šílenství probouzí egoismus, sebezbožštění a detronizaci Boha. Výsledky této ideologie připomínají miliony obětí komunismu.

Genderideologie rozbíjí především identitu mladých lidí, pro které jsou významné rodina, domov, Bůh a stejně tak zachování řádu mezi pohlavími. Probouzí se odpor: studenti s vlastním názorem, kteří se chtějí vzeprít tomuto duchu doby, vytvořili na vídeňské univerzitě sdružení „Mladá evropská studentská iniciativa“, která se výrazně staví proti genderideologii.

Ještě je čas jednat: odmítat nový způsob „rovnoprávného spaní a pojmenování“, což je vstupní brána této zhoubné ideologie, a požadovat pedagogiku pohlavně orientovanou, která respektuje, co je mužského u mužů a ženského u žen. Je třeba rázně odmítat genderdiktaturu.

MODLITBA PŘED ZASEDÁNÍM KOMUNÁLNÍ RADY JE PROTIÚSTAVNÍ

Nejvyšší soud ve Velké Británii vyhověl stížnosti jednoho ateistického radního, který se cítí diskriminován, když se rada před zasedáním společně modlí, a prohlásil takovou pobožnost za protiústavní. Prohlašuje to také Národní sekulární společnost. Modlitba údajně odporuje konvenci o lidských právech. Práva věřících zřejmě nepatří mezi lidská práva. Je to předehra situace, kdy ani sami věřící nebudou patřit mezi lidi? *Kath-net*

VISION 2000 - 2/2012
Překlad -lš-

Záleží na lásce

Kde se ztrácí radost ze života, tam se vypaří také pečlivé zacházení s ním. Je třeba připomínat, že život je drahocenný, je to důvod k radosti, pokud je podporován láskou a k lásce vede.

Marlen Dietrichová kdysi obešla svět se songem „Člověk je od hlavy až k patě nastaven na lásku“. Do tohoto sloganu by bylo možno shrnout výsledky vědeckého kongresu o výzkumu mozku. Neboť stále naléhavěji se potvrzuje jen jako vtip připouštěná zkušenost, že má-li se z člověka stát v dospělosti duševně stabilní jedinec, záleží především na lásce projevované při výchově.

Všechno vyplývá ze skutečnosti, že láska se projevuje jako stimulace rozvoje člověka. Tak to zjišťují badatelé mozku. Zjišťují totiž, že životní nálada člověka závisí na elementárním základním pocitu: především na tom, zda dítě v prvním období života prožívá ve svém prostředí pozitivní nebo negativní zkušenosti. Tyto pocity se utvářejí v odpovídajících mozkových areálech, v amygdale a hipokampu tak, že je tím hluboce ovlivněn životní pocit. Musíme se tedy ptát: Jak musí vypadat zážitky dítěte, aby se v něm probouzely šťastné životní pocity?

Zkušenosti z dětské psychologie už na to poukazují dávno: Je třeba pečovat o to, aby novorozenci byli přijímáni a pociťovali, že jsou milováni. Duševně zdravé matky s tím nemají žádné potíže: jsou tak naprogramovány, aby dítě činily šťastným. Milují je bezmezně a nastavují všechny své smysly na to, aby vycítily, co dětem tyto pocity působí.

Proto je k tomu všechno také hormonálně připraveno, jak na to poukazuje výzkum. Ale matky k tomu nepotřebují žádné zvláštní výzkumy. Prožívají tento pocit náklonnosti k dítěti jako lásku ve své hrudi a mají všechny šance, aby v tom měly význam-

Christa Meves

ný úspěch. Neboť dítě projevuje svou radost již několik málo týdnů po narození. Jásá, když se matka objeví v jeho zorném poli, a odměňuje ji zářícím úsměvem.

Oplácí lásku v té míře, jak se cítí pochopeno. Tváří v tvář dochází záhy k první výměně lásky s osobou, která k dítěti náleží a kterou poznává a prožívá jako životně významnou.

Láska je proto počátek důležitého dlouhodobého programu. Láska je elixír zafixování na pečující matku – od ty k ty. Na této půdě totiž brzy vyrůstá stále více obecná schopnost k lásce, jestliže se dítěti prokazuje láska: nejdříve vůči tatínkovi, který se dnes stále více o dítě stará, pak k babičce, když je déle přítomná, a později i k tomu či onomu staršímu sourozenci, když se přiměřeně chovají.

Později odpovídá dítě protiláskou i na náklonnost cizích osob: vychovatelky, učitelky a jako dospívající přítele a přítelkyně, v dospělosti manžela nebo manželky.

Jedná se o stále stejný předpoklad: o zážitek být milován a přijímán. To předpokládá cit rozvinutý již v raném dětství, touhu po lásce, spojenou především s pozitivními pocity, které jsou naplněny radostí.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

a poslání matky dopouštějí na svých vlastních dětech. „Podle jejich ovoce je poznáte“, pokud záměrně nezavíráte oči.

Součástí sebeobrany každého živého organismu je rozlišovací schopnost, která mu umožňuje poznávat životu škodlivé látky. Žádné zvíře se neotraví jedovatými bylinami, se kterými se běžně setkává. Ztráta této rozlišovací schopnosti by byla pro ně smrtelná. Právě této ztráty se podařilo dosáhnout ďáblu u lidského rodu, a co více, i přímo u těch, kteří byli Bohem pověřeni, aby vyháněli zlé duchy a uzdravovali.

Čtyři tisíce let varoval Hospodin přísně svůj vyvolený národ před pohanskými náboženstvími a obřady. Můžeme zde číst: „Jestliže však budete chodit za jinými bohy, dosvědčuji vám, že docela vyhynete.“ Co nás opravňuje změnit tento postoj?

Tvůrci reiki hledali a našli svá magická hesla a symboly v buddhistické vědě Atharva. Ta obsahuje také zaklínadla, která lze použít k usmrcení vlastního nepřítele a fungují stejně spolehlivě jako „božská síla“ reiki. Není vůbec myslitelné, aby takové pohanské náboženství obsahovalo také „jiskry Ducha Svatého“. Kdo z nás by se odvážil posloužit si z nabídky bohatě prostřeného stolu, jestliže ví, že se zde nacházejí také otrávené nápoje a pokrmy?

Láska, nikoliv drezura je tedy předpokladem úspěšné výchovy, být milován je štáva, po které každý dychtivě touží. Z toho roste ona citová plnost, která umožňuje lásku předávat dále. Z toho se vyvíjí síla k výměně lásky. To znamená: z plnosti pocitu, že je milován, vzniká u člověka přání mít možnost lásku také předávat a dosáhnout úplné odevzdanosti lásky. A to nikoliv pouze jako dítě, nýbrž celoživotně. Tato schopnost lásky se nakonec může stát drahocenným

Časopis *Ephemerides Liturgicae* otiskl v roce 1955 na str. 58-59: „P. Dominik Pechenino píše: Nevzpomínám si na přesný rok. Jednoho rána se velký papež Lev XIII. jako obvykle účastnil další mše svaté, děkovné, na které setrval po své mši. Najednou ho viděli, jak energicky vzpřimil hlavu a intenzivně se zadíval na cosi nad hlavou celebranta. Hleděl upřeně, ani nemrkl, s jakýmsi vyděšením a údivem a měnil přitom barvu a rasy. Odehrávalo se v něm něco divného a velkého. Konečně se vzpamatoval a lehkým, ale energickým dotykem ruky se zvedl. Viděli ho, jak se ubírá do své soukromé pracovny.

Příbuzní ho starostlivě následovali. Tlumeným hlasem se ho zeptali: »Svatý otče, necítíte se dobře? Potřebujete něco?« Odpověděl jim: »Nic, nic.«

Po půlhodině si nechal zavolat sekretáře Kongregace pro bohoslužbu, podal mu list a řekl mu, aby text nechal vytisknout a poslal všem ordinářům na světě. List obsahoval modlitby, které se kněz má modlit na konci mše spolu s lidem, prosbu k Panně Marii a plamennou výzvu ke knížeti nebeského vojska s úpěnlivou prosbou k Bohu, aby vyhnal satana znovu do pekla.“

Tato významná a důležitá pobožnost však byla před 40 lety zrušena.

-Iš-

vkladem do rozvinutých vlastností dospělého jedince.

Nicméně tento pozitivní vývoj je možno očekávat jen tehdy, když je životní pocit naladěný spíše optimisticky. Když místo toho zasáhl na počátku nedostatek lásky, v duši zaujme místo nespokojenost a místo důvěry vzniká nedůvěra k životu. A to může ztížit vztah k jiným lidem. Místo přátelské otevřenosti trvá oslabenost ve styku s druhými a nejčastěji převládne neklidné hledání a dorůstající přítom-

Mluvit jasně o otázkách sexu

neví, co hledá: že vlastně potřebuje být milován, aby mohl rozvíjet oblažující schopnost lásky.

Člověk, který je v rodině milován v první řadě matkou již v časném období rozvoje, má potom v dospělosti – za podpory křesťanské víry – snazší přístup k pocitu, že je osobně milován nebeským Otcem. Na této půdě roste potřeba vděčně ho na

Christa Meves

oplátku milovat, odevzdat se jeho lásce, která vytéká podobně jako na začátku z oblažující blízkosti matky. A tento překypující pocit může vést k touze darovat se bližním. Takovou přemíru lásky opěvuje Schiller a Beethoven v Ódě na radost.

U lidí blahobytných let Evropy se místo toho rozvinula bohužel rostoucí sebestřednost, především proto, že mnoho mladých matek je zaujato „seberealizací“. To umocňuje duševní nouzi a hledání něčeho neznámého a důležitého. Dnes už prvňáčci ve škole klidně neposedí. Třetina školních dětí se proto dopuje drogou ritalinem.

Dospělí sytí své hledání cestováním. Množství povrchních činností, televize a internet nepřivádějí ke spokojenosti. Nedostatek uspokojení je prožíván jako další nespokojenost. Tento pocit nenasycenosti nejsou mnozí lidé schopni uspokojit ani náplní všedního dne. Naopak, právě u lidí se zajištěnou existencí se vyskytuje nepokojné hledání, konání a snažení. Hledají štěstí od akce k akci, ale život radovánek se projeví nakonec jako mýdlová bublina, která jen okrádá o čas.

Co lidi žene? Útěk před sebou samým? Nuda se sebou? Když se jich zeptáte, dají vám většinou

neurčitou odpověď, ale všechny odpovědi mají určitého společného jmenovatele: člověk je poháněn neznámou touhou vydat se za něčím. Ale za čím?

Myslím, že se jedná o touhu najít jádro smyslu života, to znamená mít možnost milovat. To je jádro trvalého štěstí. Ale předpokladem je zážitek, že nás miluje Bůh, že jsme uznáváni a oceňováni jako osoba.

Především anglický filosof Lewis nám s křišťálově jasným, nepodplatitelným rozumem ukazuje, o co se vlastně jedná: o výbuch lásky k Bohu. Nejednou a nezřídka to prožíváme jako úder blesku. To může být – ať už z jakéhokoliv impulsu – exploze radosti v srdci, která zapaluje. Působí, že pak musíme svítit: jako keř lásky planeme pro druhé. Nutí nás to k naplnění touhy obětovat se za druhé ve světě. Tím nastává v duši onen tak vytoužený mír a ten spočívá v tom, že dochází k emocionální změně cíle a smyslu lidského života.

Bůh, který se zjevuje člověku jako neodolatelný životní pocit, vyvolává změnu, kterou má dotyčný člověk společnou se všemi zamilovanými: musí rozdávat z přemíry obdrženého daru, aby mohl stále znovu ještě hlouběji milovat lidi, zvířata, rostliny, krajinu, život.

Uvědomělý zážitek, že se nacházíme v Boží lásce, že jsme byli uloveni na háček lásky k Němu, zcela rozpouští ono zjetí slepého pozemského hledání. Velká láska k Bohu je zářící ochotou ke službě kvůli Němu, je to stav, který upevňuje lásku k lidem: k vroucnějšímu vztahu být dobrý k druhým, mít kladný postoj ke všemu stvořenému, protože je to malá část, která představuje velkého milovaného Krále. Je to znovuzrození, které činí lehkým jho, o kterém mluví Kristus, protože lesk velkého pocitu hory přenáší a poskytuje nevyčerpatelnou sílu.

VISION 2000 - 2/2012

Překlad -lš-

Při exerciciích, které jsem kázal na Martini, mě oslovilo jedno děvče. Má přítele. Po několika měsících se jejich přátelství rozrostlo do lásky. Oba však ještě nevěděli, zda se mají opravdu vzít. Chlapec naléhal na to, „aby šli dále“. Ona by však chtěla počkat až na manželství. Protože chlapec bydlí v Paříži, zeptal se jednoho kněze a ten mu řekl: „Když se opravdu milujete, můžete mít klidně pohlavní styk.“

Co říci o takových náhlejších radách? Jsou vůbec teologicky podložené? Jaké psychologické zralosti je to výrazem? Zdá se, že nemáme odvahu říct s potřebným milosrdenstvím, ale také s nezbytnou pevností, co církev vždy učila a hlásá, protože je to nauka samotného Krista a jeho apoštolů.

Ježíš totiž říká: *Kdo hledí na ženu se žádostivostí, již s ní cizoložil ve svém srdci.* (Mt 5,28) Tím méně Pán schvaluje pohlavní akt. A cizoložníci neříká: *Jdi v pokoji a pokračuj tak dále, nýbrž: Jdi a od nynějška už nehřeš.* (Jan 8,11)

Někdo může namítnout, že ti dva mladí nenarušují manželství. Ano a ne. Nejsou ještě sezdáni a možná ani nebudou. Ale neznamená cizoložství mít sexuální vztah s někým jiným než s manželem? Nejde zde o to, být předem věrný tomu, s kým budu jednou sezdán?

Přirozeně, společností, která je tak permissivní jako naše, se jeví šesté přikázání jako zastaralé. Ale nic si z toho nedělejme. V prvních stoletích křesťanství neměla čistota a věrnost o nic vyšší kurz než nyní. Již tehdy poukazovali křesťané: „Mají společný stůl, nikoliv však společné lože.“ Tak čteme v dopise Diognetovi na počátku druhého století.

Proto je zcela nepochopitelné nastoupené mlčení nebo vyhybavé odpovědi těch, kteří by měli své bratry vlastně vést. Se zdánlivě uklidňující radou „řídte se podle svého svědomí“ nechávají vlastně lidi stát v dešti. Co je to za odpověď, když věřící hledají pravdu a hledají cestu ke svatosti?

Rozpornost přímo bije do očí a zasahuje nás do srdce: nemůžeme být současně s Kristem ve svatém přijímání i s partnerem mimo manželství. Tady je třeba se rozhodnout. Nedostatek citlivosti pro rozpor je dnes spíše morální než duchovní problém. Jako by nás svaté přijímání k ničemu nezavazovalo, jako by šlo jen o to, spolknout hostii.

Jestliže však je svaté přijímání tělesně-duševní setkání s tím, který mě miluje a za mě se obětoval (Gal 2,20), mohu pak klidně po svatém přijímání jít do postele profánní lásky – třebaže ji myslím vážně, ale není svátostně posvěcena?

S takovými a podobnými praktikami se potýkala obec v Korintě; svatý Pavel nám vykládá s vlastní rozhodností: *Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Smím tedy vzít údy Kristovy a udělat z nich údy, které patří nevěstce? Chraň Bůh! Copak nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno: „Budou dva jedno tělo.“ Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem.* (1 Kor 6,15n).

VISION 2000 - 2/2012

Překlad -lš-

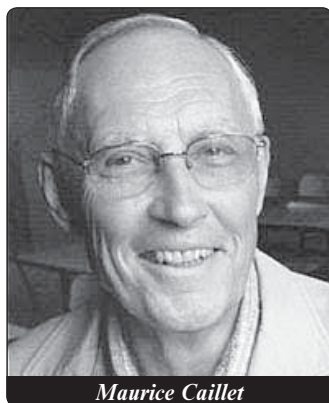
U přimně řečeno, Lurdy nebyly mojí záležitostí. Snad něco pro proutkaře, nějaká křižovatka zemského vyzarování. Narodil jsem se v ateistické a antiklerikální rodině a nebyl jsem pokřtěn. Také jsem neměl žádnou náboženskou výchovu. Jako chirurg v oboru urologie a gynekologie byl jsem osvícensky pokrokový vyznavač víry ve vědu, člen organizace pro plánování rodiny a 15 let příslušník zednářské lóže „Grand Orient de France“. Dosáhl jsem 18. stupně, byl jsem mistrem odpovědným za mezinárodní záležitosti.

Pracoval jsem ve velké klinice v Rennes, kde jsem se angažoval jako průkopník potratů a antikoncepce. Umíte si teď představit, co jsem si myslel o Lurdech a Svaté Panně a všem ostatním...

Ale přišel rok 1983: Moje žena Klaudie byla celý rok těžce nemocná. Měla četné střevní vředy, které byly velmi bolestivé a upoutaly ji dlouhodobě na lůžko. Nepomáhalo vůbec nic. Ani konzultace se specialisty, ani přivolání léčitelů nevyvolali zlepšení. Rozhodl jsem se pro změnu podnebí. V únoru 1984 jsme opustili Bretaň a odjeli na dovolenou do Mont-Louis v Pyrenejích.

Když jsme po deseti dnech nemohli konstatovat žádné zlepšení, rozhodli jsme se, že se vrátíme do Bretaně. A tu – k svému vlastnímu překvapení – jsem si troufl navrhnout na zpáteční cestě zastávku v Lurdech. Podle mého mínění to mohlo mít pozitivní psychologický účinek, právě ono zemské vyzarování by mohlo vyvolat šok. Klaudie byla ještě více překvapena než já, znala přece můj světový názor, který ji přiměl k tomu, že držela v tajnosti svou katolickou víru. Později mi řekla, že z toho návrhu měla dokonce strach. Obávala se, aby se můj protináboženský postoj ještě nezhoršil, když v Lurdech nedojde k žádné změně.

Přijeli jsme do Lurd jednoho ledově chladného rána, pout-

Maurice Caillet

ní místo bylo takřka vylištěné. Nebylo těžké dostat se k jeskyni a k bazénům. Chtěl jsem Klaudii doprovodit, ale pomocnice mě odmítly. Domluvili jsme se, že se setkáme v jeskyni. Ale protože jsem byl zmrzlý a nevěděl jsem, jak dlouho bude koupel trvat, hledal jsem, kam se uchýlit. Krypta byla otevřená. Vstoupil jsem tam právě, když začala mše. Přítomno bylo asi deset věřících. Zatím jsem tomu dění nevěnoval pozornost. V těch několika případech, kdy jsem při svatbě, křtu nebo pohřbu byl nucen zúčastnit se mše, byl jsem vždy vzadu mezi „nevěřícími“ a dělal jsem si legraci ze zastaralého obřadu (přítom zednářské obřady jsou tak strašně směšné, ale to jsem si uvědomil až později).

Posadil jsem se tedy vzadu a poněkud nejistý jsem naslouchal. Najednou kněz povstal a četl, jak jsem se později dověděl, evangelium: „Proste, a bude vám dáno, hleďte, a nalezne, tlučte, a bude vám otevřeno...“ Byl to šok: Tyto věty byly součástí jednoho iniciačního obřadu. Vyslovoval jsem je sám při své iniciaci a často později, když jsem přijímal žadatele! Kněz pak ukončil čtení slovy: „Radostná zvěst našeho Pána Ježíše Krista.“ Byl to tedy Ježíš, kterého jsem pokládal nejvýš za filosofa anebo velkou náboženskou postavu, který to vyslovil? To mnou otřásl.

Duchovní uzdravení v Lurdech

M. Caillet vyrostl jako ateista. Byl jako lékař průkopníkem potratů a antikoncepce ve Francii. 11. února 1984 se zastavil v Lurdech, kde ho čekal zážitek, který změnil jeho život.

Kněz se posadil. Následovalo několik minut ticha. A v tomto tichu jsem slyšel – já, který jsem si dělal legraci z údajných hlasů Jany z Arku – zcela něžný vnitřní hlas – byla to Matka Boží? – nevím – který mi řekl: „Dobře, přeješ si uzdravení Klaudie, ale co jsi nabídl?“

A tu náhle spadl svobodný zednář, kterým jsem byl, z vysokého koně, asi jako Pavel na cestě do Damašku! Něco dodávat se mi zdálo cizí. Neměl jsem co nabídnout. Ve stejném okamžiku mi bylo jasné: Mohl jsem nabídnout jen sebe sama. Další otřes.

Pak přišel okamžik, kdy kněz pozvedl Hostii. Nemohl jsem jinak než uznat: Ježíš je skutečně přítomen.

Jakmile mše skončila, ihned jsem šel za knězem do sakristie. Jako když vystřelil z pistole, zazněla moje otázka: „Můžete mě pokřtít?“ Kněz zasl nad nepřístojnou otázkou padesátiletého klacka. Zažil jsem několik dětských křtů a myslel jsem si, že je to něco docela jednoduchého. Podnícen impulzem pravdy vylíčil jsem mu svou příslušnost k lóži a k okultním praktikám. Kdyby byl před knězem vyskočil z kropek d'ábel, nebyl by z toho více zděšen. (...) Začal koktat: „V takovém případě musíte navštívit biskupa v Rennes!“

Když jsem našel v jeskyni Klaudii, byla celá promrzlá a znepokojená mou dlouhou nepřítomností. Nestalo se mi něco? Neodešel jsem do bistra? Když jsem se jí zeptal, jak se dělá znamení kříže, myslela si, že si z ní tropím žerty. Ale já jsem na tom trval, že se musí se mnou pomodlit Otčenáš. Celou cestu domů jsem ji zahrnoval otázkami. Musela nakonec uznat, že se mě dotkla milost.

Začal jsem s intenzivní přípravou a po třech měsících jsem

byl pokřtěn. Klaudie se neuzdravila hned, nýbrž až v den mého křtu. Několik dní nato se mohla vrátit do práce. Zatímco já jsem se v kryptě modlil za její uzdravení, ona se modlila za moje obrácení. Ježíš a jeho Matka nám prokázali milosrdenství, když spojili její tělesné uzdravení s mým duchovním. (Dodávám: potratář, kterým jsem byl, se stal čestným členem Aliance práva na život. I s manželkou jsme členy „Matky Milosrdenství“, modlíme se a postíme za mladé ženy, které se zabývají myšlenkou na potrat.)

Nejdříve jsem si myslel, že moje víra není na překážku mému členství v lóži. Šel jsem tedy do lóže a oznámil své obrácení. Kašlání a ledové přijetí. Pak jsem navrhl, že přednesu referát na téma „Ježíš, mýtus a skutečnost“. Ve svém nadšení jsem chtěl svým spolubratrům dokázat, že Ježíš je historická osobnost a že jsem osobně přesvědčen o tom, že je to Bůh, který zemřel a vstal z mrtvých, aby nás zachránil, a že žil mezi námi. Ozval se pískot. „Pryč s ním!“ Míra přetekla.

P. Yves, mnich z opatství Ker-gonon, od té doby můj duchovní vůdce, mi poradil, abych se zednáři tak náhle nekončil. „Zvednou proti vám bouři.“ Byla to moudrá rada.

Byl jsem tehdy lékařem Ústavu sociálního zabezpečení. Šéf byl zednář a začal mě pronásledovat. Vzal si mě na mušku a chtěl mě zlikvidovat. I když jsem přečetl mnoho teologických knih, podléhal jsem stále více depresi. Jeden přítel psychiatr mi napsal nemocenskou. Když jsem se vrátil do práce, ředitel mě propustil. Teprve po čtyřech letech jsem vyhrál soudní proces s ním. To byl důvod, abych opustil lóži...

VISION 2000 - 2/2012

Překlad -lš-

MODLITBA CHVÁLY A DÍKŮ - dokončení ze str. 2

než nás vytvořil v lůně naší matky, již nás znal (srov. Jer 1,5); a tím, že nás znal, nás miloval. Povolání ke svatosti, tj. povolání ke společenství s Bohem patří k odvěkému záměru tohoto Boha, je to plán, který se vztahuje na dějiny a zahrnuje všechny lidi světa, protože je to povolání univerzální. Bůh nikoho nevyklučuje, jeho projekt je pouze láska. Svátý Jan Chryzostom říká: „Sám Bůh nás učinil svatými a my jsme povolání, abychom svatými zůstali. Svátý je ten, kdo žije z víry.“ (*Omelie sulla Lettera agli Efesini*, 1,1,4)

Svátý Pavel pokračuje: Bůh nás předurčil, vyvolil nás, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista, abychom byli vtěleni do jeho jednorozného Syna. Apoštol zdůrazňuje „bezplatnost“ tohoto úžasného Božího záměru s lidstvem. Bůh si nás vyvolil nikoliv proto, že bychom byli dobří my, ale protože je dobrý on sám. Starověk měl o této dobrotě rčení *bonum est diffusivum sui*, dobro se samo sděluje, stává se součástí existence, šíří se. A tak protože Bůh je dobro, je sdělováním dobroty, chce se sdílet; on tvoří, protože nám chce sdělovat svou dobrotu a učinit nás dobrými a svatými.

V centru modlitby důkuvzdání apoštol ukazuje způsob, jak se uskutečňuje Otcův plán spásy v Kristu, jeho milovaném Synu. Píše: *V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost.* (Ef 1,7) Kristova oběť kříže je jedinečná a neopakovatelná událost, skrze kterou Bůh ukázal světu zářivým způsobem svou lásku k nám, nejen slovy, ale konkrétním způsobem. Bůh je tak konkrétní, jeho láska je tak konkrétní, že On vstupuje do dějin, stává se člověkem, aby pocítil, co to je, co to znamená žít v tomto stvořeném světě, a přijímá cestu utrpení a umučení, podstupuje dokonce smrt. Tak konkrétní je Boží

láska, že se účastní nejen našeho bytí, ale také našeho utrpení a smrti. Oběť kříže uskutečňuje to, že se stáváme „Božím vlastnictvím“, protože Kristova krev nás vykoupila z viny, obmyla nás od zla, vysvobodila nás z otroctví hříchu a smrti. Svátý Pavel zve k rozjímání, jak hluboká je Boží láska, která přetváří dějiny, která přetvořila jeho vlastní život z pronásledovatele křesťanů na neúnavného Apoštola evangelia. Nechtě znovu zazní slova, která v listě Římanům ujišťují: *Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní?... Jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocností, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nás nebude moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.* (Řím 8,31-32.38-39) Tuto jistotu – Bůh je pro nás, žádný tvor nás nemůže od něho odloučit, protože jeho láska je silnější – musíme vepsat do svého života, do svého křesťanského vědomí.

Duch – záruka spásy

Nakonec Boží chvála končí zmínkou o Duchu Svatém, který nám byl vlit do našich srdcí; Utěšitel, kterého jsme přijali jako slíbenou pečeť: *Duch je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.* (Ef 1,14) Vykoupění není ještě uzavřeno – to cítíme – ale bude mít své naplnění, až ti, které si Bůh získal, budou plně spaseni. Jsme ještě na cestě k definitivnímu vykoupění, jeho podstatná skutečnost je dána Ježíšovou smrtí a zmrtychvstáním. Jsme na cestě k definitivnímu vykoupění, k plnému osvobození Božích dětí. A Duch Sva-

tý je jistota, že Bůh dovede do konce naplnění svého plánu spásy, *až se naplní čas pro dílo spásy a sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi* (Ef 1,10). Svátý Jan Chryzostom komentuje tento bod: „Bůh si nás vyvolil pro víru a vtiskl do nás pečeť dědictví budoucí slávy.“ (*Omelie sulla Lettera agli Efesini* 2,11-14) Musíme přijmout, že cesta vykoupění je také naše cesta, protože Bůh chce tvory svobodné, kteří svobodně říkají Ano; ale je to především a nejdříve cesta jeho. Jsme v jeho rukou a nyní je naší svobodou jít po cestě, kterou nám otevřel. Pojdme po této cestě vykoupění spolu s Kristem a pocítíme, že vykoupění se uskutečňuje.

Chvála Trojice

Vize, kterou nám svátý Pavel představuje v této velké modlitbě chvály, nás přivede k rozjímání o působení tří božských Osob Nejsvětější Trojice: Otec, který si nás vyvolil před stvořením světa, myslel na nás a stvořil nás; Syn, který nás vykoupil skrze svou krev, a Duch Svátý je zárukou našeho vykoupění a budoucí slávy. Ve vytrvalé modlitbě, v každodenním vztahu k Bohu učme se také my jako svátý Pavel rozeznávat stále zřetelněji znamení tohoto plánu a této akce: v kráse Stvořitele, která se vynořuje z jeho tvorů (srov. Ef 3,9), jak zpívá svátý František z Assisi: „Ať Tě chválí, Pane, všechno, co jsi stvořil“ (*Františkánské prameny* 263). Důležité je právě nyní, v období dovolených, být pozorný ke kráse stvoření a vidět, jak z této krásy vyzáruje Boží tvář. Světci ukazují v svém životě zřetelným způsobem, co může Boží moc vykonat v lidské slabosti. A může to udělat také s námi. V celých dějinách spásy, ve kterých se Bůh sblížil s námi, čeká s trpělivostí na náš čas, chápe naše nevěrnosti, povzbuzuje naši snahu a vede nás.

V modlitbě se učíme vidět znamení tohoto milosrdného záměru na cestě církve. Tak rosteme v lásce k Bohu, otevíráme bránu, aby Nejsvětější Trojice přišla přebývat k nám, osvěcovala nás, zahřívávala a vedla náš život. *Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme a učiníme si u něho přibyték* (Jan 14,23), říká Ježíš, když slibuje učedníkům dar Ducha Svatého, který je naučí všemu. Svátý Irenej jednou řekl, že při vtělení si Duch Svátý přivykl na lidský život. V modlitbě si musíme my přivykat na život s Bohem. To je velice důležité, abychom se naučili být s Bohem a abychom tak viděli, jak je krásné být s ním, což znamená vykoupění.

Drazí přátelé, když modlitba živí náš duchovní život, stáváme se schopnými uchovávat to, co svátý Pavel nazývá „tajemství víry“ v čistém svědomí (srov. 1 Tim 3,9). Modlitba jako způsob „navykání si“ být pospolu s Bohem plodí muže a ženy oživované nikoliv egoismem, touhou mít, žízni po moci, ale nezištností, touhou milovat, žízni sloužit, tedy být oživováni Bohem; jen tak je možno vnášet světlo do temnosti světa.

Chtěl bych uzavřít tuto katechezi závěrem listu Římanům. Se svatým Pavlem i my vzdáváme slávu Bohu, že nám o sobě všechno řekl v Ježíši Kristu a že nám dal Utěšitele, Ducha Pravdy. Na závěr listu Římanům svátý Pavel píše: *Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, nyní však je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné časy. Amen.* (16,25-27)

Bollettino Vaticano
20. června 2012
(Mezititulky redakce Světla)
Překlad -lš-

Po přečtení článku *Odbourat muže a ženu* (str. 8) člověka napadne,

že se tu odehrává něco podobného jako v Andersenově pohádce o císařových nových šatech. Ovšem skutečnost, kterou článek představuje, daleko překračuje fantazii, jaké se autor pohádky odvážil. Tady se do „tkaní“ pomyslného sukna a „šití“ nových šatů zapojuje celá duchovní elita společnosti, vědecké špičky a odborné ústavy pokládají za svou povinnost zcela přepracovat všechny své dosavadní představy, plány a výzkumy, zahodit nebo minimálně někam hluboko odložit plody své dosavadní práce. Děje se tak jakoby po náhlém osvětlení, které zřejmě na ně vyvíjí značný nátlak, protože nikdo se ani neodvažuje vyslovit své pochybnosti a raději co nejrychleji přikládá ruku k dílu, aby vyhověl anonymnímu diktátu k úplnému obratu svého dosavadního smýšlení. I ti, kteří v minulosti nezažili praxi totalitního systému, si podivuhodně rychle osvojili udivující ideologickou kázeň a zapojili se do rozvoje nového vědeckého pojetí člověka s horlivostí, která překonává všechnu píli pracovníků vědeckých a ideologických center marxismu-leninismu pod vedením ÚV KSSS.

Co je přimělo k takové jednomyslnosti, kázni a píli bez vnějšího nátlaku, bez zvláštního donucovacího aparátu i bez oficiálního zavedení stranické kázně? Je to důsledek úplné ztráty orientace, jakou způsobuje úplné odcizení Bohu a ignorování ho. Je to názorný příklad, do jakého myšlenkového zmatku a dezorientace upadne člověk, který ve své slepé pýše už s Bohem vůbec nepočítá. Žije a smýšlí tak, jako by Boha nebylo, pokládá za samozřejmost, že může zcela zaujmout jeho místo a bude si počínat tak, jako by sám byl bůh, a tedy svrchovaný pán všeho. Dopracoval se k zvláštnímu sebeklamu, lži, která se nadula do takové velikosti, že nikoho už ani nenapadne, že

Na slovíčko

by to mohla být lež. Četli jsme o tom nedávno v článku „Babylonské věže musí padnout“ (Světlo 24/2012). Článek o gender ideologii je vlastně doplněním tohoto článku a vysvětluje, jak v situaci, když už člověku absolutně nic není svaté, troufá si zasahovat do samotných základů bytí, do genetických zákonů i do zákonů struktury hmoty, chce nakonec zbourat také onen geniální a nedostizný projekt, který Bůh uskutečnil, když stvořil člověka jako muže a ženu, jako úžasnou komplementární dvojici, která se v lásce navzájem doplňuje a obdarovává, aby jako plod této lásky a nesmírně složitých, vyvážených procesů v lidských organismech vznikaly optimální podmínky pro rozvoj nového Božího tvora, lidského jedince. Je příznačné, že ti, kteří se gender ideologie nejvíce chytily, jsou právě pracovníci z oblasti vzdělání a výchovy, kteří si ani neuvědomují, jak scestným způsobem chtějí od základu deformovat vývoj budoucích pokolení.

Těžko říct, kolik budou mít tito noví ideologové času na další realizaci svého projektu, ale

už dnes můžeme říct, že tento projekt bude mít ještě katastrofálnější následky než komunistická ateistická výchova. Bourá totiž životně nezbytné prostředí a samy základní podmínky pro zdravý a šťastný vývoj lidské osobnosti a tím i lidské společnosti.

Současná fatální nespokojenost člověka je způsobena nepřítomností lásky v lidském prostředí. Láska není zboží, a kdo by si chtěl za všechno, co má, koupit lásku, sklídí nejvyšší hanbu. Požadavek svrchované rovnosti pohlaví tento kritický stav ještě zhoršuje. Láska se z lidského života ztratila tak, jak se z něho ztratil Bůh, protože člověk si zvykl žít, jako by láska nebyla. Dusí se ve svém sobectví, ale chtěl by začít žít, jako by vzduch nebyl. Chtěl by být všemohoucí jako Bůh, ale Bůh je všemohoucí proto, že je Láska. To je jediná plodná a užitečná moc a velikost. Jakýkoliv lidský vzdor proti tomuto Bohem stvořenému řádu je proto sebevražedný.

Christa Meves (str. 9) velice přesně diagnostikuje původ této novodobé lidské epidemie: mla-

dé matky neplní svou nenahraditelnou funkci ve společnosti. Protože se zaměřily na vlastní seberealizaci v sobectví, přivádějí na svět nedokrvená a podvyživená lidská srdce, která nejsou schopna se ničím nasycit a uspokojit. Ono jakési reziduum přirozenosti, Boha a lásky, které ještě tu a tam přetrvává, se začíná spotřebovávat a nenávratně dochází. Vzduch se stává nedýchatelným. Celý gigantický všudypřítomný průmysl zábavy funguje jako pouhý opiát, po kterém zůstává v člověku pouhá kocovina. Zde mají své vysvětlení nejrůznější projevy jakoby nepochopitelného, ale docela logického extrémního a nepřiměřeného chování, jehož občasně výbuchy musí vyvolávat hrůzu, ale asi si máme zvyknout i na to.

A zatímco katoličtí duchovní se holedbají, jaké duchovno neobjevují v pohanském buddhismu, zarytý ateista a zednář zjišťuje v Lurdech, že iniciační formule, která ho měla udělat jedinečným a všemocným, je ukradená a zneužita, protože je ve skutečnosti adresována nikoliv elitám šedých eminencí, ale všem lidem dobré vůle.

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Bůh má čas. Žádná lidská moudrost nad ním nevyzraje. Kdo se chce mermomocí natlouct o nárožní kámen, ať se natluče. Vraťme se ještě jednou ke Knize moudrosti (kap. 14): „To, že se člověk pokládal za božstvo, stalo se všem živým léčkou. Strašlivé zlo nazývají pokojem, zabíjejí děti a konají tajné obřady, ani v životě, ani v manželství nedbají čistoty, jeden druhého trápí cizoložstvím, všude je krveprolití, vraždy, krádež a podvod, osočování čestných, nevděk za dobrodiní, poskvřňování duší, pohlavní zvrácenost, rušení manželství, smilstvo a cizoložství. Ze dvou důvodů přijde na lidi spravedlivý trest: že zvráceně smýšleli o Bohu a drželi se model, a že podváděli a pohrdali tím, co je svaté.“

-lš-

KATOLÍCI, PRAVOSLAVNÍ A ANGLIKÁNI SPOLEČNĚ PROTI ZMĚNĚ DEFINICE MANŽELSTVÍ

(Austrálie.) Katolická, řecko-pravoslavná a anglikánská církev se spojily v protestu proti manželstvím osob téhož pohlaví. Ve třech různých pastoračních listech adresovaných vlastním věřícím katolický arcibiskup Sydney, kardinál George Pell, jeho anglikánský protějšek, Peter Jensen, a řecko-pravoslavný arcibiskup Stylianos Harkianakis protestují proti dvěma návrhům zákona předloženým v australském parlamentu, které usilují o zavedení homosexuálních sňatků.

Tato změna, jak uvádějí náboženští lídři, je neslučitelná s křesťanstvím a – jak zdůrazňuje zejména kardinál Pell – „mísťto aby diskriminace a nespravedlnosti odstraňovala, naopak je zavádí“. Stejně pohlíží na věc arcibiskup Harkianakis, pro nějž „změna formy tradičního manželství je proti posvátnosti manželství, jak je pojímá křesťanská víra“.

Anglikánský arcibiskup Jensen k tomu dodává, že změna definice manželství přesahuje kompetence parlamentu a že podobné opatření by společnost roztránilo a tak by se negativně podepsalo na společném dobru.

Radio Vaticana

Pondělí 16. 7. 2012: 6:05 Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Přejeme si... **6:50** Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha **7:15** Mezi pražci **7:50** Telom i dušou **8:00** P.S. Mons. Jan Graubner - mše sv. pro účastníky kongresu o Božím milosrdenství. **8:30** O létajícím faráři **8:40** Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I. **9:25** Ukrajinská naděje **10:00** Nedělní čtení: 15. neděle v mezidobí **10:35** Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová **10:55** Zahájení poutní sezóny 2012 na Hostyně **11:05** Hermie soutěží **11:15** Noeland (17. díl) **11:40** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **11:45** Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Grace live **13:15** Guatemala **13:40** Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Svetlo je absolutna biela **14:35** Krásy Čech a Moravy (21. díl): Střední Čechy **15:30** Noční univerzita: Mým pokrmem je konat vůli - P. Aleš Opatrný **16:20** Hradčovice **16:35** Exit 316 MISE: 3:16 zemřel **17:00** NOEparáda band (173. díl) [P] **18:05** Angola země afrického snu **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce [P] **18:40** Quasimodo - Kristův kovboj **19:10** Ars Vaticana (6. díl) **19:20** Přejeme si... **19:40** Hradčovice **20:00** Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou **21:00** Na koberečku (100. díl) **21:10** Svatá Anežka **21:35** CHKO Beskydy (1. díl) **22:00** MUDr. Jitka Krausová - Celibát ještě dnes? Ano! **23:00** Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 17. 7. 2012: 6:05 Koncert Janáčkovy konzervatoře 2011 **7:15** Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory **7:25** Sandra **7:50** Poselství svatých: Dorothy Dayová **8:00** Alžběta - jedna z nás **8:55** Až na konec světa **10:00** Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** MUDr. Jitka Krausová - Celibát ještě dnes? Ano! **11:35** Hermie a přítel v nouzi **11:40** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **11:45** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (12. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (6. díl) **12:45** V zákulisí **13:15** Eucharistie: Kříž obětí **13:50** CHKO Beskydy (1. díl) **14:10** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz **15:45** Hradčovice **16:05** Přejeme si... **16:20** Mladí talenti mezi věřícími **16:45** Trnavská univerzita **17:00** Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová **17:25** Mezi pražci **18:00** Noeland (17. díl) **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku [P] **18:40** Hermie a neposlušná včela Buzby **19:20** Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory **19:30** Zahájení poutní sezóny 2012 na Hostyně **19:40** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 [P] **20:00** Misie na živo: Paraguay **21:00** Splněný sen **21:15** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **22:25** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 **22:40** O létajícím faráři **22:50** Svetlo je absolutna biela **23:15** P.S. Mons. Jan Graubner - mše sv. pro účastníky kongresu o Božím milosrdenství. **23:40** Přejeme si... **0:00** Restituční polemika: lng. Karel Stícha **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 18. 7. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 **6:20** Ukrajinská naděje **6:50** Noční univerzita: Mým pokrmem je konat vůli - P. Aleš Opatrný **7:35** Rodina je... **8:05** Noeland (17. díl) **8:30** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **8:35** Ars Vaticana (6. díl) **8:45** Misie na živo: Paraguay **9:45** Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka **10:50** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou **13:05** Quasimodo - Kristův kovboj **13:40** P.S. Mons. Jan Graubner - mše sv. pro účastníky kongresu o Božím milosrdenství. **14:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, I. díl **14:50** Na koberečku (100. díl) **15:00** Poselství svatých: Dorothy Dayová **15:10** Smíření

15:40 Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 **16:00** NOEparáda band (173. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Znovu a navždy [P] **17:20** Angola, země afrického snu **17:40** Káva **17:55** Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce [P] **18:40** Restituční polemika: Mgr. Jiří Mihola, PhD. **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **20:20** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla **21:55** Morava, víno a chirurgie [P] **22:15** Stalinova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) **22:50** Krásy Čech a Moravy (21. díl): Střední Čechy **23:45** Koncert Janáčkovy konzervatoře 2011 **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 19. 7. 2012: 6:05 Quasimodo - Kristův kovboj **6:35** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **6:50** Záblesk naděje: Rok po tsunami **7:20** Platinové písničky (12. díl): Dechovka **7:50** Mladí talenti mezi věřícími **8:15** Outdoor Films **9:35** Přejeme si... **9:50** Zahájení poutní sezóny 2012 na Hostyně **10:05** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz **11:40** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **11:45** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou **13:10** Splněný sen **13:20** O létajícím faráři **13:35** Koncert Janáčkovy konzervatoře 2011 **14:50** Jezuité o: Ignác z Loyoly **15:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, I. díl **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 **16:15** V zákulisí [P] **16:45** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení [P] **17:15** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **17:35** Ars Vaticana (7. díl) **17:50** Hermie a neposlušná včela Buzby **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání [P] **18:40** Budu pomáhat: Občanské sdružení Helpes [P] **18:50** Alžběta - jedna z nás **19:45** Splněný sen **20:00** U NÁS **21:00** Veneto **21:15** Kus dřeva ze stromu: Olše [P] **21:30** P.S. Mons. Cikrle - 100 let od blahoslavení sv. Zdislavy v Křižanově **21:50** Přejeme si... **22:10** Octava dies (680. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:40** NOEparáda band (173. díl) **23:40** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **0:05** Poselství svatých: Dorothy Dayová **0:15** O starých Starých Hamrech **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 20. 7. 2012: 6:05 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha **6:30** NOEparáda band (173. díl) **7:35** Krásy Čech a Moravy (21. díl): Střední Čechy **8:25** Angola, země afrického snu **8:45** Na koberečku (100. díl) **9:00** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla **10:35** Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou **11:35** Čas **11:40** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **11:45** Maminčiny

pohádky (15. díl): O splněném přání **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Noemova pošta: červenec **13:55** Grace live **15:10** Lebo sme Nemci **15:35** Morava, víno a chirurgie **16:00** Misie na živo: Paraguay **17:10** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **17:25** Quasimodo - Kristův kovboj **18:00** Noeland (17. díl) **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vír [P] **18:40** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **19:00** Kus dřeva ze stromu: Olše **19:15** Trnavská univerzita **19:30** Děti Ventanas **20:00** Kulatý stůl: Mučedník arcibiskup Matocha - svědectví pro dnešek **21:35** Na koberečku (100. díl) **21:45** Podmořské útesy St. Johns reefs **22:05** Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí [P] **22:35** Přejeme si... **22:50** V zákulisí **23:20** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení **23:55** Alžběta - jedna z nás **0:45** Stalinova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 21. 7. 2012: 6:05 Poselství svatých: Dorothy Dayová **6:15** Podmořské útesy St. Johns reefs **6:30** V zákulisí **7:00** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení **7:30** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **7:45** Zhora dané: Vendelín Baláž **7:55** O jazykové komunikaci: Společná cesta **8:10** Přejeme si... **8:25** Noeland (17. díl) **8:50** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **8:55** Hermie a neposlušná včela Buzby **9:35** NOEparáda band (173. díl) **10:35** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **10:55** Káva **11:05** Labutí sen o duši **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Otec Karel Tinka, SDB **12:25** Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Mladí talenti mezi věřícími **13:40** U NÁS **14:40** Šovanek **15:05** Platinové písničky (12. díl): Dechovka **15:40** Misie na živo: Paraguay **16:40** 15 let Diecézní charity ostravsko-opavské **16:55** Až na konec světa **18:00** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **18:25** Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídňa **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vír **18:40** Krásy Čech a Moravy (22. díl): Procházka po českých kuriozitách [P] **19:15** Zahájení poutní sezóny 2012 na Hostyně **19:25** Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí **20:00** Cesta k andělům (39. díl): Bohumil Klepetko **20:50** IDS: divadelní spolek Hrozen **21:35** Jezuité o: Svátost smíření **22:00** Restituční polemika: Mgr. Jiří Mihola, PhD. **23:05** Budu pomáhat: Občanské sdružení Helpes **23:15** Noční univerzita: Mým pokrmem je konat vůli - P. Aleš Opatrný **0:05** Grace live **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 22. 7. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí **6:45** Ars Vaticana (7. díl) **7:00** U NÁS **8:05** Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha **8:30** Lebo sme Nemci **9:00** Quasimodo - Kristův kovboj **9:30** Mladí talenti mezi věřícími **10:00** Na koberečku (100. díl) **10:30** Primiční mše svatá - P. Petr Kaňa [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2012 **13:05** Platinové písničky (13. díl): Dechovka [P] **13:40** Cesta k andělům (39. díl): Bohumil Klepetko **14:35** Budu pomáhat: Občanské sdružení Helpes **14:45** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla **16:20** Hermie a vánoční dort **16:55** Sedmihlášky: V širém poli studánka [P] **17:00** Noeland (17. díl) **17:30** NOEparáda band (173. díl) **18:30** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **19:00** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **19:15** Pohádka o valašských frgálových princeznách **19:30** Poselství svatých: Svatý Josef **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (681. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Planetshakers **22:05** Ars Vaticana (7. díl) **22:15** Jak potkávat svět (5. díl): se Zdeňkem Pololáníkem **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí **0:35** 15 let Diecézní charity ostravsko-opavské **0:42** Morava, víno a chirurgie **1:02** Poslech Radia Proglas [L].

VĚRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje a Izraele má termíny poutí:

☐ 30. 7. - 7. 8.	Festival mládeže I. *	(2760 Kč+60 €)
☐ 31. 7. - 7. 8.	Festival mládeže II.	(2660 Kč+50 €)
☐ 10. 8. - 17. 8.	Nanebevzetí P. Marie *	(2660 Kč+50 €)
☐ 17. 8. - 24. 8.	P. Marie Královny *	(2660 Kč+50 €)
☐ 3. 9. - 10. 9.	Narozeniny P. Marie	(2660 Kč+50 €)
☐ 25. 9. - 1. 9.	Svatováclavská pout	(2640 Kč+40 €)
☐ 3. 10. - 9. 10.	P. Marie Růžencové	(2640 Kč+40 €)
☐ 23. - 29. 10.	Ríjnová pouť	(2640 Kč+40 €)

* první den u moře. Bohatý duchovní program, tlumočení.

Příhlásky: VĚRITÉ, tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, www.verite.cz, e-mail: cestovka@verite.cz

Pojednání o ZÁZRAČNÉ MEDAILCE Panny Marie a tuto POSVĚCENOU ZÁZRAČNOU MEDAILKU v počtu 5 ks zašle zdarma Marta Vondráková, Masarykovo náměstí 46, 751 03 Brodek u Přerova tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známkou 14 Kč a napsanou zpáteční adresou na obálce.

Zjevení Panny Marie u Tří klasů

Dne 3. května 1491 v 10 hodin dopoledne, jak uvádí kronika z Thannu, jel Thierry Schoéré, kovář z Orbey, na trh v Niedermorschwihr v blízkosti Kolmaru, kde chtěl uskutečnit své nákupy. Když jel kolem jedle, spatřil na ní svatý obraz, který vyzýval kolemjdoucí, aby se pomodlili za muže, který tady před několika dny přišel o život.

Sestoupil z koně, poklekl před posvátným obrazem a vroucně se modlil za věčný pokoj pro duši nešťastníka, když byl náhle oslněn zářivým světlem, v jehož středu stála něžná vzdušná postava. Byla to svatá Panna Maria, zahalená dlouhým bílým průhledným závojem, v pravé ruce držela tři klasy, v levé ruce kus ledu. Řekla mu: „Vstaň, spravedlivý muži, a vyslechni mě. Podívej se na tyto klasy. Jsou symbolem nadměrné úrody, která přijde, aby odměnila velkodušné tvory a přinesla do věrných křesťanských rodin štěstí a blahobyt. Pokud jde o tento kus ledu, znamená kroupy, mráz, záplavy, hlad a nouzi a v důsledku toho zpusťování a neštěstí, které přinese blahobyt. Jdi, dobrý muži, do vesnic a oznam všem obyvatelům smysl těchto proroctví.“

Když zjevení Panny Marie u Tří klasů zmizelo, pokračoval Thierry Schoéré ve své cestě, ale protože se bál, že by se mu vysmáli, rozhodl se, že o tom bude mlčet.

Když přišel na trh, koupil pytel obilí, ale nebyl schopen ani on, ani nikdo jiný tento pytel zvednout. Zdálo se, jako by byl z olova a připevněný k zemi. Sedláci, kteří se kolem pytle shromáždili, byli udiveni tajemnou silou, která držela pytel při zemi. Nevyšvětlitelný jev je znepokojil a někteří z nich začali nešťastného kováře obviňovat z čarodějnictví.

Thierry Schoéré však pochopil smysl této nepřijemnosti. Jako posel nebeské zprávy byl neposlušný vůči svaté Panně a nesplnil poslání, které mu svěčila. Před zástupcem, který se mezitím kolem shromáždil, padl na kolena a prosil Pannu Marii za odpuštění a splnil ihned svaté poslání. Sděлил přítomným obyvatelům velmi přesvědčivě symbolický význam tří klasů a kusu ledu.

Přítomní poslouchali jeho vyprávění s velkým údivem, byli hluboce zaujati a nikdo se neodvážil pochybovat o tom, co kovář z Orbey sdělil. Dokonce i ti nejvíce nevěřící byli tak dojati, že slibovali účinnou lítost a polepšení.

Nakonec Thierry Schoéré obrátil znovu pozornost ke svému tajemnému pytlí, a jaký div – sotva na něj sáhl, mohl ho lehce zvednout jedním palcem a položit na hřbet koně. Provázen radostným voláním přítomných, vrátil se posel svaté Panny do své obce.

Minuta s Marií 3.-4. května 2012

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. ČERVENCE 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 7.		PO 16. 7.		ÚT 17. 7.		ST 18. 7.		ČT 19. 7.		PÁ 20. 7.		SO 21. 7.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1431	1607	1432	1609	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	704	795	1431	1607	1432	1609	1080	1202	1096	1219	1112	1610	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 14. 7.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1431	1608	1432	1609	1090	1212	1105	1229	1121	1246	705	796
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	704	795	704	795	1431	1607	1432	1609	1090	1213	1106	1230	1122	1610	706	796
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Neděle 15. 7. – 15. neděle

v mezidobí

1. čt.: Am 7,12-15

Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)

2. čt.: Ef 1,3-14

Ev.: Mk 6,7-13

Slovo na den: *Nic, jen opánky.*

Pondělí 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 1,10-17

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 10,34-11,1

Slovo na den: *Svůj život.*

Úterý 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Iz 7,1-9

Ž 48(47),2-3a.3b-4.5-6.7-8

Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)

Ev.: Mt 11,20-24

Slovo na den: *Pokání!*

Středa 18. 7. – ferie

1. čt.: Iz 10,5-7.13-16

Ž 94(93),5-6.7-8.9-10.14-15

Odp.: 14a (*Hospodin nezavrhně svůj národ.*)

Ev.: Mt 11,25-27

Slovo na den: *Skryl před moudrými a chytrými.*

Čtvrtek 19. 7. – ferie

1. čt.: Iz 26,7-9.12.16-19

Ž 102(101),13-14ab+15.16-18.19-21

Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)

Ev.: Mt 11,28-30

Slovo na den: *Učte se ode mě.*

Pátek 20. 7. – nez. pam.

sv. Apolináře

1. čt.: Iz 38,1-6.21-22.7-8

Iz 38,10.11.12abcd.16

Odp.: srov. 17b (*Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.*)

Ev.: Mt 12,1-8

Slovo na den: *Neodsuzovali byste.*

Sobota 21. 7. – nez. pam.

sv. Vavřince z Brindisi

nebo sob. pam. Panny Marie

1. čt.: Mich 2,1-5

Ž 10(9B),1-2.3-4ab.7-8ab.14

Odp.: 12b (*Nezapomínej na chudáky, Hospodine!*)

Ev.: Mt 12,14-21

Slovo na den: *Nalomenou třtinu nedolomí.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

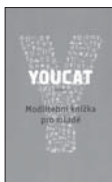
YOUCAT • MODLITEBNÍ KNÍŽKA PRO MLADÉ

Georg von Lengerke - Dörte Schrömgessová • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Kniha obsahuje modlitby z Písma svatého, modlitby velkých mistrů duchovního života z dávné minulosti i modlitby našich současníků. Skládá se ze dvou částí. První z nich zachycuje rytmus dne v ranní a večerní modlitbě, uspořádaný do dvou týdnů. Druhá část je sbírkou modliteb na rozličná témata a k různým příležitostem. Dají se dobře spojit s pravidelným rytmem prvního týdne a mohou se do něj včlenit podle příležitosti, podle různých období a svátků církevního roku nebo podle konkrétní životní situace.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 125x205 mm, křídový papír, 176 stran, 190 Kč

NOVÝ ZÁKON

Text užívaný v českých liturgických knihách, přeložený z řečtiny se stálým zřetelem k Nové Vulgátě. Překlad je dílem pracovní skupiny vedené docentem biblických jazyků ThDr. Václavem Bognerem. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Čtvrté vydání

Váz., 115x172 mm, 872 stran, 290 Kč

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

Toto jednosvazkové vydání breviáře obsahuje všechny texty na celý rok pro ranní chvály, modlitbu uprostřed dne, nešpory a modlitbu před spaním. Je určené pro ty, kdo nemají povinnost modlit se denně všechny části včetně modlitby se čtením. Všechny texty

jsou vybrány z druhého českého vydání z roku 2005 a shodují se s texty potvrzenými Kongregací pro bohoslužbu s připojenou sbírkou hymnů a básnických modliteb k volnému výběru (Collectio hymnorum ad libitum), jejichž používání povolila Kongregace pro bohoslužbu a dohled nad udělováním svátostí. Breviář dále obsahuje dodatky postupně zveřejňované příslušnou kongregací včetně nových textů z roku 2002. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 115x175 mm, 2248 stran, 730 Kč

O MARNOTRATNÉM OTCI

Angelo Scarano • Edičně připravila Kateřina Lachmanová

V Lukášově evangeliu nacházíme mnoho úryvků, které hovoří o Božím milosrdenství, jedním z nich je podobenství „O marnotratném synu“. Je to ale doopravdy podobenství o marnotratném synu? Mnozí biblisté s tím nesouhlasí... P. Angelo Scarano podnikl pečlivou restaurátorskou práci, aby nám příběh z Lukášova evangelia přiblížil v původní síle a kráse. Správné pochopení podobenství nám totiž ztěžuje hned několik mylných, a přitom dosti rozšířených výkladů, které jeho smysl posouvají někam jinam. Cílem autora však není jen odborný komentář biblického textu, ale přiblížení poselství evangelia o Božím milosrdenství nejširším vrstvám čtenářů. Jsme pozváni, abychom tišili svou žízeň a čerpali z životodárného pramene Boží lásky, již Bůh v Ježíši Kristu rozlévá až marnotratným způsobem.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 115x180 mm, 84 stran, 119 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovali schválení s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.